

CONCETTA LA MAZZA

ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ

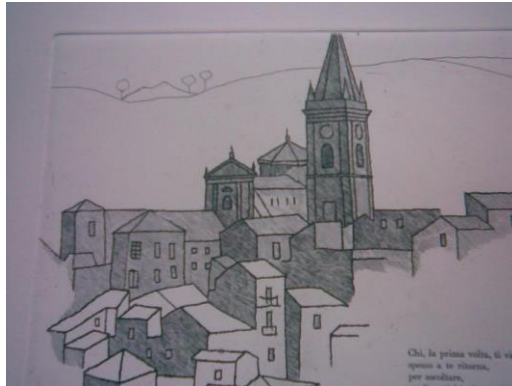

ਜੀਵਨੀ

ਕੋਨਸੇਟਾ ਲਾ ਮਾਜ਼ਾ ਦਾ ਜਨਮ 1936 ਵਿੱਚ ਨੋਵਾਰਾ ਡੀ ਸਿਸੀਲੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਡੋਮੇਨੀਕੋ ਲਾ ਮਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਟੇਰੇਸਾ ਕੋਰੋਂਟੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧੀ। 1950 ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ "ਸਪੁਰਦਗੀ" ਦੇ ਇੱਕ ਦਰਦਨਾਕ ਦੌਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਜੁਸੇਪ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹਨ: ਅਰਮਾਂਡੋ, ਲੁਸੀਆਨੋ ਅਤੇ ਡੈਨੀਏਲਾ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਨੋਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਥਾਹ ਇੱਛਾ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇਸ ਗੁੜ੍ਹੀ, ਨਿੱਜੀ ਡਾਇਰੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਕਿੱਸਿਆਂ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ: ਸ਼ਹਿਰ, ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ, ਲੋਕ, ਆਦਤਾਂ, ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਕਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ।

ਲਿਖਣ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਉਰਜਾ

ਲਿਟਲ ਕਨਸੇਟਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਾਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਸਬੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਖੰਭੇ ਵਿੱਚ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਭੁੱਖ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ, ਵਹਿਮਾਂ-ਭਰਮਾਂ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈ ਦੇ ਕਠੋਰ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਾਇਆ ਕਰੁਸਿਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਟੱਲ ਪਰਵਾਸ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ।

ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਪੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵੇਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤਾਜ਼ਗੀ ਅਤੇ ਵਿਅੰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਸੁਖਮ ਧਾਰੀ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਿੰਦੀ ਹੈ - ਅੰਤ ਵਿੱਚ - ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਕਹਾਣੀ, ਸਾਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਕੋਨਸੇਟਾ ਲਾ ਮਾਜ਼ਾ ਦੇ ਇਸ ਛੋਟੇ ਨਾਵਲ ਵਿੱਚ, ਲਿਖਣਾ ਹਰ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂਲ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਸਮੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਗਦਾ ਦਰਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਰੂਹ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੈ।

ਚਾਚੇ, ਐਂਟੋਨੀਆ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਲ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਨੋਵਾਰਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਅਭੁੱਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਰ, ਲਿਫਾਫਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਜਿੰਨਾ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਕਠੋਰ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤਬਦੀਲੀ ਜਦੋਂ ਅਪੁਰਣ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਛੋਟੀ ਕਨਸੇਟਾ ਦੁਖਦਾਈ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਅਟੁੱਟ ਉਮੀਦ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਨੀਲਾ!

“ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਗਰਮ ਦਿਨ ਸੀ, 1938 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ, ਮੈਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਲੈਣ ਆਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਲਾਊਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਂਟੀ ਦੇ ਦੋ ਜੋੜੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ, ਫਿਰ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰਾ ਵਾਇਆ ਕਰੂਸਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ

ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ - ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ

ਇਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਬੇ-ਆਬਾਦ ਖੰਡਰ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ, ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨੇਵਾਰਾ ਵਿੱਚ, ਮੇਸੀਨਾ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਕਸਬੇ, ਏਂਗੀਆ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ, ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ। ਝਰਨੇ. ਸਾਹਮਣੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਸੀ: ਇਹ ਬੈਂਡਰੂਮ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਸੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ. ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਸਲੈਬ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਜਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਤਿਪੜੀ ਜੋ ਪਾਸਤਾ ਦੇ ਬਰਤਨ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ, ਕੰਧ 'ਤੇ ਟੰਗਿਆ, ਪਿੱਚ ਵਰਗਾ ਕਾਲਾ, ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਬੇਲਚਾ, ਦੋ ਛਾਨੀਆਂ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਤੰਦੂਰ, ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅੱਧ ਸੜੀ ਛਾਤੀ, ਇੱਕ ਮੇਜ਼, ਦੋ "ਫਰੀਜ਼ੀ" ਅਤੇ ਕੁਝ ਰਿਕਟੀਜ਼। ਕੁਰਸੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਗਲੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਥਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਉਹ ਰਾਜ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦਾਦਾ ਜੀ, ਜੋ 1934 ਵਿੱਚ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦਾ ਲੈਟਰੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਸੀਵਰੇਜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਛੱਡੀ ਗਈ ਬਦਬੂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਗਦਾ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਰਨਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਖੇਤ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੱਕੜ ਉੱਤੇ ਮੁਰਗੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਇਸ ਕੋਲੇ ਵਿੱਚ, ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਇੱਕ ਸੀਮਸਟ੍ਰੈਸ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ, ਦੋ ਭਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੈਣ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਨ, ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨੌਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੁਨਹਿਰੀ, ਪਤਲੀ, ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਦੁੱਧ ਵਰਗਾ ਚਿੱਟਾ, ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ, ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੌਵੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦਖਲ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ, ਆਪਣੇ ਪਿੰਸ ਚਾਰਮਿੰਗ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬਡੀਆਵੇਚੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਨੇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, ਜੋ ਤੰਬਾਕੂ ਅਤੇ ਕਰਿਆਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਰਾਵਾਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਮਿਹਨਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਸਾਰੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ, ਲੰਬੇ, ਹਨੇਰੇ, ਸਵੈ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਉੱਦਮੀ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ: ਉਹ ਉੱਥੇ ਪੈਦਲ, ਚੰਗੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ, ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਚਾਰਕੋਲ ਢੋਇਆ। ਮਾਂ ਇੱਕ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਔਰਤ ਸੀ, ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਖੱਚਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨੌਵਾਰਾ ਗਈ: ਤੰਬਾਕੂ, ਨਮਕ ਅਤੇ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ। ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਾਲੇ ਸ਼ਾਲ ਨਾਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਖਬਾਰ ਵੀ ਖਰੀਦਿਆ। ਮੁਹੱਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਲਈ ਅੱਠ ਮੂੰਹ ਸਨ।

ਦੇਰ ਸ਼ਾਮ ਉਸ ਨੇ ਵਾਈਨ ਨੂੰ ਰੰਗੀਨ ਸੋਡੇ ਨਾਲ ਪਤਲਾ ਕਰ ਕੇ ਦਿਖਾਵੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਟਿਪਸ ਗਾਹਕਾਂ - ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਟੂਏ - ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਕੰਮ

ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦਾ ਵਪਾਰ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀ ਕੁੜਮਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ, ਇੰਜੀਆ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਝਰਨੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਆਲ੍ਹਣਾ ਬਣਾਉਣ ਚਲੇ ਗਏ। ਠੀਕ ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਦੱਖਣੀ ਗੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਾਨੀ, ਕੋਨਸੇਟਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ। ਮੇਰੀ ਕੋਮਲ ਉਮਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੇਰੀ ਚਮੜੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੋਇਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੰਝੂੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਝੂੜੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡੈਡੀ ਅਤੇ ਮੰਮੀ ਨਾਲ ਵੱਡੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬਦਸੂਰਤ ਅਤੇ ਅਸਹਿ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਰਡੀਨੀਆ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਜੇ ਟਾਪੂ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਮਾਰ ਰਹੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵ ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

When I was twenty months old my sister Rosa was born. Her name was her maternal grandmother's. Unlike Concetta, Rosa - again according to my mother - was beautiful, white and pink in complexion, brown hair framing a harmonious face embellished with two beautiful blue eyes: a flower, like her name! So much so that when my mother went to the fountain to get water with Rosa in her arms, her friends asked her how it was possible to give birth to two completely different daughters. .foar,i,18 - Chista ccà, Rusina, yes you billicchia, but the other...- .foar,p,16 This one, Rosina, yes she is beautiful, but the other... they said with a grimace of the lips the friends. Meanwhile, in this situation I continued to be restless, as if I sensed the premonition of my ordeal, which, thank God, was endured, even if not with resignation.

To tell the rest of the story, first, I must introduce you to my aunt Antonia, in short, .foar,i,18 zì 'Ntuoia. .foar, p, 16 she was my mother's older sister, there was a seventeen year difference between the two. She was a short, plump woman, with dirty hair that fell into her eyes. Her neglected face looked older than she was and there was only so much humiliation in her blank gaze. At twenty, at that time marriageable age, she married her first

cousin, who had just returned from work in the Sempione tunnel, who had been widowed and had a three-year-old son. This man, my uncle Michele, .foar,i,18 uncle Micheri, .foar,p,16 was a short man and looked like the plebeian copy of King Vittorio Emanuele III, he lived in a house he owned in a very characteristic street of the town for the steps almost two meters wide. It was a beautiful house. On the ground floor there was the carpenter's shop with a large central counter with a vice, two wall cabinets where he kept rasps, chisels, gimlets, gouges and augers, a lathe to round the feet of the tables he built, a grinding wheel which served to sharpen planes and blades, a wood-burning stove with a saucepan to liquefy the glue, boards stacked everywhere, a few saws attached to the wall, some lucky charms such as horseshoes, goat horns and turtle skins, in short, one of those places that now they belong only to the world of memories.

ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਪੌੜੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਵਸਰਾਵਿਕ ਟਾਈਲਾਂ ਵਾਲੇ ਦੋ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਗਜ਼ਰੀ, ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਇੱਕ ਸਾਈਡਬੋਰਡ, ਇੱਕ ਸੋਫਾ, ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁਰਸੀਆਂ ਰਾਫੀਆ ਨਾਲ ਬੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਬਜ਼ੀ ਦੀ ਰੱਸੀ। ਅੱਧ-ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਗਲੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਤੋਂ, ਜਦੋਂ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਜਲੂਸ ਐਬੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਮੈਡੋਨਾ ਦੇ ਤਾਜ ਵਾਲੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਰੌਕਾ ਸਲਵਾਟੇਸਟਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਘਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਦਰਾੜ ਦੁਆਰਾ, ਤੁਸੀਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਸੰਤ ਦੇ ਠੰਡੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਧੁੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਦੂਰੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਵੁਲਕੇਨੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਲਿਪਾਰੀ, ਸਟ੍ਰੋਬੋਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਟਾਪੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ: ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਚਮਕਦਾ ਬਹੁਰੰਗੀ ਪੋਸਟਕਾਰਡ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੌੜੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਬੈਂਡਰੂਮ ਸਨ, ਪਹਿਲਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਲਈ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਲਣ ਵਾਲੇ ਤੰਦੂਰ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਕੋਲੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਕੱਚੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਡਰੇਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੰਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਸੋਈ ਦੀ ਅਸੁਵਿਧਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਝਰਨੇ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਕ ਰੌਪਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰਤਨ ਧੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਟੈਰਾਕੋਟਾ ਬੇਸਿਨ ਵਿੱਚ ਡੇਲਿਉਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਿੰਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਕਾਸੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਬੇਸਿਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਾਪਸ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਆ ਕੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਥਿਤੀ, ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੱਕ, ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਜਦੋਂ ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ, ਉਸੇ ਪਲੇਟ ਤੋਂ ਖਾਣਾ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਧਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਸ਼ਾਇਦ, ਦੇਵਤਾ. ਉਹੀ ਗੱਲ ਦੁਹਰਾਈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਗੰਧਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿੰਨਾ ਮਿਹਨਤੀ ਉਹ ਮੁਰਖ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਦਿਲ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰੇਤਲੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮਲਟੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਮਲਤਾ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਝਲਕ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਉਸਦੀ ਨੌਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਲਗਭਗ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਪਸੀਨੇ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬਦਬੂਦਾਰ ਸਾਹਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਪਰਤਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ, ਤੇਲ ਦੀ ਬੱਤੀ ਕੋਲ, ਬਿਨਾਂ ਖਾਧੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਛੋਟਾ ਰਾਜਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ - ਅਕਸਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਥੱਕ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੂੜ ਭਰੀ ਵਰਕਬੈਂਚ 'ਤੇ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਓਵਰਕੋਟ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ, ਇੰਨੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ, ਈਰਖਾਲੂ, ਮਾਮੂਲੀ ਅਤੇ ਦਬਦਬਾ ਬਣ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਧਾਗੇ, ਕੰਘੀ, ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਕਲਿੱਪ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ,

ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਰਤਿਆ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹਰ ਵਾਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੇ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਪਰ ਫਿਰ, ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ, ਨਿਰਾਸ਼ ਅਤੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਾਲ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਪਰਤ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਕੁੜਤਣ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸਿਰ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ, ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਧਰਮੀ, ਨੇ ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਾਰੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ: - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਉਸਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ - ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਲਈ ... ਐਂਟੋਨੀਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕੁਝ ਹਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਈਸਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਸਨੂੰ ਸੈਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ... - ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਥੋੜਾ ਵਿਰਾਮ ਲਿਆ, ਫਿਰ ਕਹਿਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ: - ਇੱਥੋਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਖੱਚਰ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਪੈਦਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੱਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਿੱਲਾ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜੋ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੈਂਡਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੇਜ਼ਲਨਟ ਦੇ ਪੌਦੇ, ਅੰਜੀਰ, ਮੈਂਡਰਿਨ, ਮੇਡਲਰ, ਅੰਗੂਰ, ਜ਼ੀਜ਼ੋਲ, ਸੇਬ, ਨਾਸ਼ਪਾਤੀ, ਜੈਤੂਨ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ।

As you know, after my brother's death, I have to look after my aunt and I can no longer take care of the countryside, which is why I thought of selling it. Why don't you buy it? This way your wife would have the opportunity to breathe good air... Initially Uncle Michele was hesitant about her but then he went to visit her and was also convinced to buy her. In a short time the contract was stipulated and the property became his. Thus, the lookalike of Vittorio Emanuele III, increasingly shrewd and treacherous, proposed to

aunt Antonia: - you will learn to pick figs and let them dry. When you have to wash clothes you will go down to the river and get the water needed for drinking and cooking by digging a hole in the sand to purify it. - we could retire to live in the countryside: I will work as a carpenter for the families who live in the nearby hamlets of San Basilio, Vallancazza, Badiavecchia and Piano Vigna. It will be uncomfortable in winter when the river swells with water but I will overcome this obstacle. You, on the other hand, will be able to enjoy the countryside. With her gaze lowered, Aunt Antonia, once again, did as she was ordered: .foar, i, 18-Cuomu tu voi, eu fazzu.- .foar, p, 16 As you want, I do, she obediently replied the poor girl .

ਅਧਿਆਇ ਦੇ - ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ

1936 ਦੀ ਬਸੰਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਚਾ ਮਿਸ਼ੇਰੀ ਨਦੀ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਕੈਸਟ੍ਰਾਂਗੀਆ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਡੀਆਵੇਚੀਆ, ਸਾਨ ਬਾਸੀਲੀਓ ਅਤੇ ਵਲਾਨਕਾਜ਼ਾ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਫੈਲ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀਆਂ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨੀਂ ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਅੱਜ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਜ਼, ਖਿੜਕੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਾਂ ਅਲਮਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਰਖਾਣ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰਦੇ ਸਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਰਕਬੈਂਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਲੱਕੜ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈ। ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ ਟੂਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਅਤੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਰਹੇ।

They called him to cut down a tree and left it to dry for a couple of years. The tree trunk was then mounted on a wall. The carpenter held the saw from above and an assistant below: .foar,i,18 "Serra serra mastro dascio who dumè fagimmo a cascìa" .foar,p,16 (Saw saw or great master that tomorrow we will make the chest).

ਦਰੱਖਤ ਦਾ ਤਣਾ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਰੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬੋਰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਅਲਮਾਰੀ ਬਣਾਈਆਂ। ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ 4 ਵਜੇ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੈਵਰਸੈਕ ਅਤੇ ਸੂਈਆਂ ਲੈ ਕੇ ਨਿਕਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਗਾਹਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਜ਼ਾ ਦੁੱਧ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਪਾਸਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ. ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਉਸਨੇ ਕੰਮ

ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨੇਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਘਰੇਲੂ ਰੋਟੀ ਦਿੱਤੀ।

ਕੁਝ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਬੇਟਾ, ਟੂਰੀਲੂ, ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵਪਾਰ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਮਾਹਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਬਨਿਟ ਮੇਕਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਕਲਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੈਟਾਨੀਆ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਪ੍ਰੈਂਟਿਸਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਨੀਵੀਂ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਚਾਚਾ ਮਿਸ਼ੇਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਆ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਸਦੀ ਜਾਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ: ਇੱਕ ਕਾਰੀਗਰ ਲਈ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਟਕਰਾਅ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਟੂਰੀਲੂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ ਲਈ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੋਮੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਬਣਾਈ।

ਚਾਚੇ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸਲਈ, ਟੂਰੀਲੂ ਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ ਉਹ ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਗੁੰਜਣ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀਆਂ, ਮੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਮੱਛਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਿਤਾਇਆ। ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਉਸ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਸਿਰਫ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਛੁੱਟੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਮਸ, ਈਸਟਰ ਜਾਂ ਮੱਧ ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਮੈਡੋਨਾ ਅਸੁੰਟਾ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ: - ਪਿਆਰੀ ਟੇਰੇਸਾ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ

ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦੇ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਕਨਸੇਟਾ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸੁਤੰਤਰ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਿੱਥੇ ਹਵਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਾਂਗੀ - ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਦੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੰਡੀਸ਼ਨਡ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ 'ਤੇ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ।

ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਗਰਮ ਦਿਨ ਸੀ, 1938 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ, ਮੈਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਲੈਣ ਆਈ। ਇੱਕ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਲਾਊਜ਼, ਪੈਂਟੀ ਦੇ ਦੋ ਜੋੜੇ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵਾਇਆ ਕਰੂਸਿਸ ਉਸ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਖੱਚਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ (ਕੈਸੈਂਡਰਾ!) ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਪਤੀ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ, ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਸੰਦ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਠਾਈਆਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨੇਵਾਰਾ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਪਰ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਵਧੇ ਜੋ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

Meanwhile, my father returned from Sardinia, stayed just a week, enough to get my mother pregnant, and left again. It was 1939 and the following year Antonietta was born. I still vaguely remember that my aunt Antonia took me to Novara to see my mother and I saw my sister for the first time. I wanted to stay at home to cuddle little Antonietta but my aunt, more and more in control of my life, as rigid as a soldier, told me: .foar,i,18 - Turnemmu at home, I'll make you a beautiful causitta - .foar ,p,16 (Let's go home, I'll make you a nice doll).

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਝੁੱਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਲਾਲ, ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਭਰਿਆ "ਕੌਸਿਟਾ" ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨੌਵਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਅਤੇ ਮਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਚਾਚਾ ਐਂਟੋਨੀਆ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਮੇਰੀ ਹਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਵਿੱਚ ਦੇਸੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਜੀਵਤ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਹੀ ਦੇਖੇ ਗਏ ਸਨ।

ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਮੇਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਨੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦਾਦਾ ਜੀ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲੇ ਚੰਗੇ ਇਨਸਾਨ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਨਫਬਾਕਸ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਸੁੰਘਦਾ ਸੀ। ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਾਦਰ ਹੇਠ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਉੱਪਰ "ਸਿਆਨਕੈਡਿਟਾ" ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਠਿਆਈਆਂ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਵਾਈਨ ਦਾ ਸਵਾਦ ਲੈਣ ਲਈ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਾਸਤਰਾਂਗੀਆ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਚਾਚਾ ਬੈਂਡ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਰਸਲ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਟਰਮੇਬੋਨ ਵਜਾਇਆ, ਫਿਰ ਉਹ ਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਾਦਿਲੀ ਨਾਲ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਗੀਆ ਤੋਂ 500 ਮੀਟਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਉਸਨੇ "ਕੌਂਮੇਟੀਨਾ, 'ਨਟੋਆ..." ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਘਰ ਵਿਚ ਮਾਸੀ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪੜੀ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੇ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਸ ਕੋਲ ਉਬਲਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬੇਰੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਵਾਈਨ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ। ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੜਾਹੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਪਾਸਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਟਮਾਟਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਜ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਪਿਆਜ਼ ਘੱਟ ਪਕਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਲਟੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। "ਖਾਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਦਿਆਂਗਾ ..."

In those days a woman of Venetian origin was the midwife of San Basilio. When the river was in flood in winter, uncle Michele carried her on his shoulder .foar,i,18 (a ciancalea) .foar,p,16 for purchases at the pharmacy in Novara. She stopped at home and said "Antonia, give her a shawl, it's cold". You poor aunt, I don't know if you understood that you were Michele's lover.

ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਮੈਂ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨੋਵਾਰਾ ਗਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੁਕ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਭੇਜਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿਸਕੁਟ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਤੂੜੀ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਿਸਕੁਟ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਆਂਡਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਆਬੇ ਦੇ ਕੋਲ ਸਥਿਤ ਨਰਸਰੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਨਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਡਰ ਕੇ ਮੈਂ ਟੋਕਰੀ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਆਂਡਾ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗੰਦਗੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੁੱਟ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਦਾ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਵੀ ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਬਣ ਗਿਆ।

ਇਹ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ: - ਕਨਸੇਟੀਨਾ, ਨੋਵਾਰਾ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦਰਦ ਲਈ ਕੁਝ ਕੈਰਮੀਏਰੀ (ਟ੍ਰਾਂਕੁਇਲਾਈਜ਼ਰ) ਲਿਆਓ। ਮੈਂ ਫੈਰੇਟ ਵਾਂਗ ਖੱਚਰ ਟਰੈਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭੱਜਿਆ, ਗ੍ਰੀਕੋ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਝਰਨੇ 'ਤੇ ਰੁਕਿਆ, ਅਤੇ "ਡੂ ਸੁਰਸੀਟੂ" ਫਾਰਮੇਸੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਹ, ਫਾਰਮਾਸਿਸਟ, ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਨੋਵਾਰਾ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਬਾਰਸੀਲੋਨਾ ਲੈ ਜਾਇਆ। ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ... ਰੇਡੀਓ! ਅਸੀਂ ਵੀ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਮਟਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਖਰੀਦਣ ਗਏ। ਵਿਕਰੀ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੀਤਾ: - ਟੇਪੀ ਅਤੇ ਸਫੈਦ ਸਕਾਰਫ ਵੀ ਖਰੀਦੋ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਚਮਕਦਾਰ ਨੀਲੇ ਅਤੇ ਹਲਕੇ ਨੀਲੇ ਸਾਟਿਨ ਦੇ ਦੋ ਸਕੈਪ ਮੁਫਤ ਦਿੱਤੇ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਕੱਪੜੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਬਣਾ ਲਏ। ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨੋਵਾਰਾ ਦੀਆਂ ਮਾਰਕੁਈਜ਼ ਅਤੇ ਬੈਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

1941 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਯੁੱਧ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ, ਸਾਰਡੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉੱਤਰੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ

ਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਨੌਕਰੀ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਵਾ ਵਿਚ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੋਂਗਿਆ, ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਦਾਣੇ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਨਿਪਲਾਂ ਨੂੰ ਖੁਰਕੀਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਧੋਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੂਨ ਦੇਖਣਾ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੈਨਵਸ ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਲੋੜ ਸੀ, ਫਿਰ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

Before leaving, the mother tried to leave the grandfather's house in order, as the poor guy was left alone. She thought about putting in electric lights, at that time the prerogative of the lords. Before she used "u lusu" to oil. Uncle Michele was disturbed by this: a few days later he called the electrician in turn and had him also install the light in his house, so when I went to the village I too enjoyed a little light on the steep wooden stairs. When I had to go to the toilet .foar,i,18 (in latrea), .foar,p,16 basically a simple hole that was on the ground floor behind his laboratory, there were always coffins stacked next to it, which the uncle built to be ready in case of request.

On the morning of March 1st 1942, dressed in blue satin with light blue sleeves, together with my uncle and grandfather Tore, I accompanied my mother and her little sisters to the post office in Piazza di San Sebastiano, that is, yes, to the bus, which would take them to at the Vigliatore railway station. Her 4-year-old sister Rosa didn't want to come up and her uncle, to convince her, said to her: .foar, i, 18-if you don't come up you'll get two feet-.foar, p, 16 (I'll fart you twice) .

ਮੈਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਨੇਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਮੰਗਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਰਿਹਾ। ਤਕਰੀਬਨ ਵੀਹ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੱਤਰ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਸਫ਼ਲਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਪਿਤਾ

ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਲੱਭਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੈਸ ਸਟੋਵ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਅਰ ਡ੍ਰੈਸਰ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਵਾਲ ਕਟਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਲੰਬੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਟੂਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਦੀਆਂ ਸਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਖਰੀਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਗਰੀਬ: ਮੈਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਅਤੇ ਨੰਬਰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਧਿਆਪਕ ਸੈਨ ਬੈਸਿਲਿਓ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਾਰੀਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ ਦੀ ਧੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਿਲਾਸ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟਬੁੱਕ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਾਲ ਪੈਨਸਿਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ "ਸ਼ਾਬਾਸ਼" ਲਿਖਿਆ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹੜੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਕਿਹੜੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਰ ਦਿਨ ਹੋਰ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕਿਆਂ ਅਤੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖੁਆਇਆ ਗਿਆ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੁੜੀ ਲਈ ਭੋਜਨ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਵਧਣਾ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਕਰਨਾ ਸੀ: ਸਵੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਨੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਰੋਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਦਿੱਤਾ, ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਟਮਾਟਰ ਅਤੇ ਦੋ ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਸਲਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਨੇ ਕੱਚੇ ਪਿਆਜ਼ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁਧਾਰੀ ਚਟਨੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪਾਸਤਾ ਪਕਾਇਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਸੀ। ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਲਈ, ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਾਂ ਉਸਨੇ ਪਾਸਤਾ ਅਤੇ ਬੀਨਜ਼ ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਰਮ, ਨਰਮ ਪੋਲੇਂਟਾ ਪਕਾਇਆ। ਸਿਰਫ਼ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ, ਨਵੇਂ ਸਾਲ, ਕਾਰਨੀਵਲ ਅਤੇ ਈਸਟਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਰਗੀ ਜਾਂ ਖਰਗੋਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸੂਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਸਾਲੇਦਾਰ ਸਲਾਮੀ ਅਤੇ ਲਾਰਡ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁੰਦ-ਬੁੰਦ ਖਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਹਰ ਵਾਰੀ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਗੰਦੀ ਟ੍ਰਾਈਪ ਖਰੀਦਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਵੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਘਿਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਪਾਰਸਲੇ ਦੀ ਟਾਹਣੀ 'ਤੇ ਆਂਦਰਾਂ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਖੋਪੜੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਤਲੇ ਹੋਏ ਸਨ. ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਸਤੇ ਭੋਜਨ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਵਾਂਗ ਫਜ਼ੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ: - ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੌਸੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਟਾਕਫਿਸ਼ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਖਾਂਦੇ-ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ -. ਮੇਰੇ ਚਾਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਹਾਂਦੀਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲੈਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕਾਂ।

ਸਤੰਬਰ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਜਮਾਤ ਲਈ ਦਾਖਲਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਂਗਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਬੋਰਡ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੇਰੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅੰਡੇ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਮੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਲਾਸਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਿਆਹੀ ਵਾਲੇ ਕਈ ਦੋ-ਸੀਟਰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਡੈਸਕ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੁੜੀਆਂ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਉਪਚਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਲੈਕਬੋਰਡ 'ਤੇ ਜੋੜ ਅਤੇ ਘਟਾਓ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਿਆਹੀ ਅਤੇ ਬਲੈਕਬੋਰਡ ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਡਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਪੱਤੇ ਵਾਂਗ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਓਪਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਤੋਂ ਦਸ ਤੱਕ ਨੰਬਰ ਲਿਖਣਾ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਨੋਟਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਕ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਸੋਚਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੜਬੜ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਦਰਬਾਨ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਟੈਸਟ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਤਮ ਨਿਰਣਾ ਅਧਿਆਪਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

Surprisingly, the result was positive and I was admitted to the second class: I was ready to go to school, but the problem of the apron arose. Uncle Michele had gone to the shop the previous day and bought a remnant of black fabric. Aunt Antonia made my uniform for me within a day. More money was needed to purchase the folder. My uncles had money but they were obsessed with saving so he, the miser, did his best and made me a plywood folder with a window clip. They didn't even buy me a pen. My uncle built one with a thin piece of wood with a nib attached to the end. They couldn't replace the two notebooks and the pencil and had to buy them. On October 1st of 1942 my aunt accompanied me to school. First she had gone to the mayor to ask for a birth certificate which the school required because I was out of class. The teacher was full of kindness and welcomed me with kindness, but I was afraid of her, perhaps because instead of her right arm she had a rubber prosthesis due to an accident that occurred as a child in her father's pasta factory. I was assigned a seat in the front rows. My new companions, who hadn't seen me the year before, intrigued by my presence, muttered among themselves: .foar,i,18 - But why is this sicca-sicca? - .foar,p,16 (Who is this skinny little girl?). I was very intimidated and ashamed, I couldn't open my mouth and I didn't even answer the questions that the teacher lovingly asked me.

ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੱਚਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣੇ ਸਨ ਜੋ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਸੁੱਕਣਗੇ। ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਅਧਿਆਪਕ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਧ-ਵਿਚਾਲੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਟਾਇਲਟ ਲਈ ਭੇਜਿਆ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਾਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਲੇਗ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪੈਦਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚਾਚੇ ਸਿਰਫ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਮਾਸੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਵਰਕ ਆਰਡਰ ਲੈਣ ਲਈ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਲੰਮੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਖੱਚਰਾਂ ਵਾਲੇ ਟਰੈਕ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰਿਆ। ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਵਾਇਲੇਟ ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਡ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸਕੂਲ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਿਕਾਡਾ ਦੀ ਬੋਲੀ ਚਹਿਲ-ਪਹਿਲ ਅਤੇ ਝੁਲਸਦੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਜੀਵਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ, ਦੇਹਾਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਪਰਤਿਆ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਖੰਭੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਘੱਟ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਲਾ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਖਤ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਚਾਚਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨੋਕ-ਝੋਕ, ਉਹ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੁਆਂਢੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਲਾਲਟੈਣ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਨਾਲੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਪਹਿਲੀ ਤਿਮਾਹੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਾਰਡ ਵੰਡੇ, ਫਿਰ ਫਾਸੀਵਾਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਨਾਕਾਫੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ: ਮੇਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕਾਰਡ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਾਕੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਾਰਡ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਲਗਭਗ ਦਾਣਾ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੌਸਲਾ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ - ਰੇਤ 'ਤੇ ਖੇਡਾਂ

ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਵਿਚ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਬਿਤਾਏ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ, ਸਮਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੰਘਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਇਕੋ ਚੀਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਚਹਿਕ-ਚਿਹਾੜੀ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਸਿਕਾਡਾ ਦੀ ਬੋਲੀ ਚੀਕਣੀ, ਜਦੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ਸਿਰੋਕੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਧਾਰਾ ਦੇ ਜ਼ਿਗਜ਼ੈਗ ਮਾਰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਘਾਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਮੇਰੇ ਦੇਸਤ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਨੀਆ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਦਰਖਤਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਨਾਈਟਸ ਜੋ ਮੈਂ ਹੈਂਡਸੇਵਰ ਰਾਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਕਤਾਰਬੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਗਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਉੱਚੇ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਡਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾਣ ਦੀ ਸੋਚਦਿਆਂ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕੇਕੜੇ ਜੋ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੁੱਜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵੱਡੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਟਰੀਮ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਖਾੜ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ।

ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਦਾ ਕੋਝਾ ਚਿਹਰਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ: ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ: ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਰੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿੱਟੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਦੂਰੀ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕੀਤਾ। ਸਾਨ ਬੈਸੀਲੀਓ ਅਤੇ ਵਲੈਨਕਾਜ਼ਾ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਸਾਰੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੇ ਵੀ ਬਚੇ ਸਨ, ਉਹ ਔਰਤਾਂ, ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬੁੱਢੇ ਸਨ। ਉਹ ਖਾਮੋਸ਼ ਪਿੰਡ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਛੁਹਿਆ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਰੁਕ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਭਿਅਤਾ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ, ਮਰੇ ਅਤੇ ਕੰਬਦੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ, ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਢੇ 'ਤੇ, ਉਸ ਬੇਅੰਤ ਨੀਲੇ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਹਾੜ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਚਿੜਾਇਆ। ਚੀਕਣ, ਚੀਕਣ, ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼।

ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ, ਇੱਕ ਭੇਡ ਦੇ ਬਲਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਗਿਆ, ਪਰ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਜਾਂ ਪੈਸਿਵ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਲੜਾਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੇਅੰਤ ਅਤੇ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੰਘਰਸ਼। ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ: ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ, ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਂ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਲੋਕ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ, ਧੋਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਚਾਦਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਬਲਾਂ ਨੂੰ ਧੋਦੇ ਸਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜਦੇ ਸਨ. ਜਾਂ ਜਦੋਂ, ਕਟਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਉੱਨ ਨੂੰ ਧੋਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚਿੱਟਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁੱਪ ਵਿਚ ਸੁਕਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਗੱਦੇ ਭਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿ ਗਏ ਫਲੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਰਾਗ ਗੁੱਡੀ ਪਹਿਨ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਕ੍ਰੇਫਿਸ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੰਜੇ ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਣ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਅੱਗ ਬਾਲੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨ ਕੇ ਖਾਧਾ: ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਖਾਸ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੇਕੜਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕਦਾ ਸੀ, ਛੋਟੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਡੱਡੂ ਖੜੀ ਛਾਲ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਡਰ ਕੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਖੇਡਣ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਪਰਤਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਘਾਟੀ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਗੁੰਜ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੁਲਾਇਆ। ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਘਾਟੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਕਾਰਡੀਨੋ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੀਮਾ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਜੋ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੀ।

ਗੁੱਡੀ ਗੁੱਡੀਆਂ ਲਈ ਕੁਰਸੀਆਂ ਤੇ ਮੇਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਣਾ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ. ਸਵੇਰੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁੱਧ ਲੈਣ ਨਦੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭਰਨ ਲਈ ਬਾਲਟੀ ਸੀ, "ਕੌਂਸਟੀਨਾ" ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਗਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਮੀਕਾ ਏ ਕੈਪੇਲੀਆ, ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਤਰਸ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਧਾ ਗਲਾਸ ਭੇਟ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਘਰ ਅਸੀਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਦੁੱਧ ਦੇਖਿਆ: ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਸਕੁਟ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਈਸਟਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੰਗੀਨ ਰਿੰਗ ਵਾਲੇ ਅੰਡੇ ਨਾਲ ਘੁੰਗੀ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੁੱਧ ਉਬਲਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਦੇ ਹਰ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਬਾਲ ਲਿਆ। ਦੇਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਾਚੇ ਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਸੀ, ਜੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬੋਰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤੂੜੀ ਦੇ ਗੱਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਲੋਹੇ ਦੇ ਟਰੇਸਟਲ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨੌਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਘੋੜੇ ਦੀ ਵਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤੂੜੀ ਦੇ ਗੱਦੇ 'ਤੇ ਸੌਣਾ ਪਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਫੌਜੀ ਕੰਬਲ, ਚਿਕਨਾਈ ਅਤੇ

ਭੜਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੈਨਵਸ ਕਮੀਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜੇ ਮੈਂ ਪੈਂਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਰਾਤ ਮੈਂ ਜੇ ਠੰਡ ਝੱਲਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਛੱਤ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਪਾਣੀ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਡੱਬੇ ਰੱਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਦਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਕਿਉਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੂੜੀ ਦੇ ਗੱਦੇ 'ਤੇ ਇਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁੱਟਦਾ ਸੀ। ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਵੀ ਉਹੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨ ਕੇ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ ਜੇ ਉਹ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵਰਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਘੁਮਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸੌਣ ਦੀ ਰਸਮ ਆਮ ਰੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਈ: ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸੌਣ ਲਈ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਮਾਸੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਚਾਚੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਾਰੀਦਾਰ ਕੈਨਵਸ ਟਰਾਊਜ਼ਰ ਅਤੇ ਅੰਡਰਵੀਅਰ ਲਾਹ ਦਿੱਤੇ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਢਿੱਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਨਾਲ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਤੇਲ ਦਾ ਲੈਂਪ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ, ਜੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਨਾ ਦੇਖਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝਾਕਿਆ: ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਾਟ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਿਲੂਏਟ ਕੰਧ 'ਤੇ ਚੀਨੀ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ, ਲਟਕਦੇ ਡਿਨ-ਡੌਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। - ਓਹ, ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੈ! - ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜੇ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਸੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੋ ਟੋਪੀਆਂ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ, ਗੰਨੇ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੁੱਕੀਆਂ ਅੰਜੀਰ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਦੇ ਅਤੇ ਚਿਕਨਾਈ ਵਾਲੇ ਚੀਥੜਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਸਾਫ਼ ਅੰਡਰਵੀਅਰ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਕਾਰਫ਼ ਰੱਖਿਆ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਅੰਡਰਵੀਅਰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਦੇ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨੋਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਚਾਚਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਪਹਿਨਾਂਗੇ।

ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੂਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸੌਸੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਲਾਰਡ ਨੂੰ ਨਮਕੀਨ ਕੀਤਾ। ਉਬਲੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੇਰਾਕੋਟਾ ਦੇ ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਈ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੇ ਚੌੜੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਨਾਲ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਵਾਇਤੀ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਅਪ੍ਰੈਲ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਕੀ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਚੀਕਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੱਚਰਾਂ ਦੀ ਪਟੜੀ 'ਤੇ ਓਫੇਲੀਆ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਏ ਸਨ।

ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਪੀਲੇ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: ਮੈਂ ਜਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਆ ਜਾਓ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਪਾਣੀ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੰਦੂਰ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਘੜਾ ਹੈ, ਇਹ ਲੈ ਲਓ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਆਓ ਪਰ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰੋ।- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਭੁੱਖ ਦੇ ਮਾਰੇ, ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਮਈ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਚਾਚੇ ਨੇ ਚੌੜੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਪਕਾਈਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੂਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਗਏ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ ਲੂਣ ਵਾਲਾ ਘੜਾ ਪਾਇਆ: ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੁੱਸਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ਾਈ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਿੱਚੜਾਂ ਨੇ ਬੇਰੋਕ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਡੰਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਮੈਨੂੰ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਗਰੀਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿੱਸੂਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਖੂਨ ਚੂਸਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਵਾਂਗ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਜੁਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਧੋਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕਰਲ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਟਾਈਲ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਚੀਨੀ ਨਾਲ ਗਰੀਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੇਰੇ ਜਮਾਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਵੀ ਮੇਰੇ ਜਿੰਨਾ ਗੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਧੱਕ ਕੇ ਆਖਰੀ ਡੈਸਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਵਰਣਨਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਫੇਰਾਗੋਸਟੋ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਬ੍ਰੇਜ਼ੀਅਰ ਦੀ ਉਬਲਦੀ ਸੁਆਹ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਸੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਗਈ, ਪਰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜੜੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੋ

ਕਬੂਤਰ ਦੇ ਆਂਡੇ ਵਰਗੇ ਦੇ ਬੁਲਬੁਲੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਚੂਹੇ ਨੇ ਕੁਚਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਲੱਛਣ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਸ ਵਿਨਮੇਨਜ਼ੀਨਾ ਦੇ ਕੈਟੋਚਿਜ਼ਮ ਪਾਠ ਲਈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਚਰਚ ਜਾਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਇਕ ਪਾਦਰੀ, ਫਾਦਰ ਬੁਏਮੀ, ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਝਿਜਕ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ: "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਦਰੀ ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਭ ਕੱਟ ਦੇਵੇਗਾ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਕੈਟੋਚਿਜ਼ਮ ਸਬਕ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਚਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਈਚਾਰਕ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗਰੁੱਪ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੁਟਿਆਰ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸੈਨ ਨਿਕੋਲਾ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਨਾਲ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ: ਕਾਰਪਸ ਡੇਮਿਨੀ ਦਾ ਦਿਨ।

ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ: ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਵਰਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੂਜੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਉੱਥੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੈਟੋਚਿਜ਼ਮ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ: "ਝੂਠਾ, ਰੁੱਖਾ।" ਮੇਰਾ ਅਧਿਆਪਕ ਵੀ ਉਸ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਦੱਸੇ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ

ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀ ਜੀਭਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ." ਜੇ ਮੈਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਚੁੰਮਦਾ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਪੱਸਿਆ ਵਜੋਂ ਪੰਜ ਹੇਲ ਮੈਰੀਜ਼ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ: - ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਇਕਬਾਲ ਗੁਪਤ ਹੈ - . - ਹਾਂ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੱਸਣਾ ਪਏਗਾ - ਹਾਰਪੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ. ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ. ਉੱਥੇ ਪੰਜ, ਕਮਿਊਨੀਅਨ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਦਾ ਹੱਥ ਚੁੰਮਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਓ." ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹੀ ਵਾਕੰਸ਼, ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹਾਂ. ਮਾਸੀ ਗੀਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਚਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਭੁੱਖਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਮਾਰੋਹ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਿਸਕੁਟ ਦੇ ਨਾਲ ਗੈਨੀਟਾ ਲੈਣ ਲਈ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਮਨਿਆ ਦੁਆਰਾ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ ਗਿਆ: ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਾਸਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਖਾਧੀ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਕੋਲ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਭੇਜਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਜਮਾਤ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅੰਕਾਂ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਸਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਗਰਮੀਆਂ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ: "ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਮੂਹਕ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਕੱਲੇ ਹਨ।" ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਇਨਸਾਨ ਸੀ, ਦਮੇ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਧੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਸੀ, ਜੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

I took the laundry to wash and took it to my aunt secretly from Michelillo otherwise there would be trouble. He didn't even feel love for his father: one day one of his half-sisters came to Castrangia to tell them that he had died. "If you don't go away, foar, i, 18 I'll kick you in the butt" she told her.

ਜਦੋਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੰਗੀਤਕ ਬੈਂਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ "ਪੇਜੋ ਡੂਰੋ" ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਈਸਕ੍ਰੀਮ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਖਾਸ ਇਕਸਾਰਤਾ ਕਾਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ, ਇਹ ਕਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਦਾਰਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਥੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ: "ਕੋਸੇਟੀਨਾ, ਆਓ ਅਤੇ ਆਈਸਕ੍ਰੀਮ ਲੈ ਆਓ"। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਲੱਭ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲਿਆ।

ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਸੇਨੋ ਤੋਂ ਡਾ. ਕੋਸੇਟੀਨੋ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬੈਂਡ ਕਸਬੇ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ "ਜਾਣਨਾ" ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕੇਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਾਚਾ ਮਿਸ਼ੇਲ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਕੋਸੇਟੀਨੋ, ਇੱਕ ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਰਹਿਤ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਗੈਂਗ ਲੀਡਰ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ।

ਯੁੱਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਨੇਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੰਬ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗੇ। ਸਾਰੇ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਾਸਟਰਾਂਗੀਆ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰਾਪਨਲ ਦੀ ਸੀਟੀ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦੁਖਦਾਈ ਖ਼ਬਰ ਇਹ ਵੀ ਆਈ ਕਿ ਓਰਲੈਂਡੋ ਪੋਸਟਰੀ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬੰਬ ਨਾਲ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਡੋਮੋਡੋਸੇਲਾ ਵਿੱਚ ਮਾਂ, ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਗਰਭਵਤੀ, ਰੋਜ਼ਾ ਅਤੇ ਐਂਟੋਨੀਟਾ ਨਾਲ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਡੈਡੀ ਨੂੰ ਬਰਸਾਗਲੀਅਰ ਬਣਨ ਲਈ ਸਿਸਲੀ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਐਮਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਛੋਟ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੋਮੋਡੋਸੇਲਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ: ਐਮਾ ਨੇ 12 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜੀਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਪਰਤਣਾ ਪਿਆ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ - ਇਹ 8 ਸਤੰਬਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰਤਾ ਦਾ ਦੌਰ ਸੀ - ਉਹ ਫੌਜੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਯੁੱਧ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਨੇਵਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੋਚੀ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਲਈ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਪਰ ਚਲਾਕ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਸੀ ਕਿ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇੱਕ ਵਿਆਹੀ ਔਰਤ ਨਾਲ, ਪਰ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸੌਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪਿਆਜ਼ਾ ਬਰਟੋਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੀ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਬਾਕਸ ਆਫਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਅਗਲੀ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਬੰਦਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੂਚਕ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਡੈਡੀ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ "ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ"। 44 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਲੜਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ...

ਬਦੀਵੇਚੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਪੇਟ ਦੇ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈ ਲਈ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਦਾਦੀ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੱਖੀਆਂ ਨੂੰ

ਭਜਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜੈਤੂਨ ਦੀ ਇੱਕ ਟਹਿਣੀ ਰੱਖੀ, ਪਰ ਉਹ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਭਜਾਇਆ। 2 ਨਵੰਬਰ 1944 ਨੂੰ 66 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਵਰਗ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਜੇ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਨ। ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ। '45 ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਜੀ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ '46 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਜਿਉਸੇਪ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ।

ਅਧਿਆਇ ਚਾਰ - ਤੇਲ, ਜਾਲ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਔਖ

ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਜੰਗ ਛਿੜ ਰਹੀ ਸੀ, ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬਰਸਾਗਲੀਰੀ ਕੋਰ ਵਿੱਚ ਸਿਸਲੀ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ। ਜੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਨ. ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਰੁਕੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਕਸਬੇ ਨੂੰ ਬੰਬਾਰੀ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ।

ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲਈ। ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ ਜੋ ਭੋਜਨ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਾਚਿਆਂ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁੱਕੇ ਅੰਜੀਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ. ਮੈਂ ਕੁਝ ਬੀਨਜ਼ ਬਚਾ ਲਈਆਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਖਤ ਰੋਟੀ: ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਾਰਗਜ਼ ਦਿੱਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝੂਲੇ 'ਤੇ ਖੇਡਣ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਖਿਡੌਣੇ, ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਬਣਾਏ। ਗੁੱਡੀਆਂ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਾਗ ਦੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਨਦੀ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਸੁਆਹ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਰੱਖੇ ਇੱਕ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਗਦੀ ਅੱਗ ਵੱਲ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਇਹ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਧੋਤਾ ਜਾਂ ਉਹ ਨਦੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਚਿਕਨਾਈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੰਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੰਗਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਦੇ-ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਲਿਨਨ ਵਿਛਾਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਧੁੱਪ ਹੇਠ ਸੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਚਿੱਟਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਨਾ ਸੁਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਲਾਇਆ। ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੀ ਨੂੰਹ ਵੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਟੂਰਿਨ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਸਲਵਾਟੋਰ, ਉਸਦੇ ਮਤਰੇਏ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗਾਣੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਮਾਸੀ ਨੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੁਗੰਧਿਤ ਸਾਬਣ, ਲਿਨਨ ਤੌਲੀਏ, ਡਿਸ਼ ਡਰਾਇਰ, ਮੇਜ਼ ਕਲੇਥ ਅਤੇ ਨੈਪਕਿਨ ਕੱਢੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਵਰਗਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕੰਮ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਝਰਨੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਿਮਾਨ ਭੇਜਣਾ ਇੱਕ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਸੀ।

ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਉੱਤਰੀ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਲਾੜੀ ਨੂੰ ਬੇਬੀ ਜੀਸਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਇੱਕ ਗੁੱਡੀ ਲਈ ਬਰਤਨ ਅਤੇ ਸਾਸਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸੈੱਟ। ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਫੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਅੰਗੂਰ ਸਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਅਫ਼ਸੋਸ: ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਈਨ ਲਈ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੇਜ਼ਲਨਟ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ। ਮੈਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਗਿਲਹਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਲੁਕ-ਛਿਪ ਕੇ ਖਾ ਲਿਆ। ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਬਿਸਕੁਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਅਤੇ ਈਸਟਰ 'ਤੇ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਬਲਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਚਮਚ ਨਾਲ ਪਕਾਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਲੇ ਹੋਏ ਅੰਡੇ ਘੱਟ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਫ੍ਰਾਈ ਕਰੇਗੀ: - ਚਲੋ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅੰਡੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਲੰਘ ਜਾਵੇ (ਉਹ ਮੇਸੀਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜੋ ਅੰਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ)

ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਅੰਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੇ।

The people of Messina who bought the eggs probably had a chick in their hands. The figs had to be sipped, only a few could be eaten, the others were left to dry in the sun to sell or preserve for the winter. In the month of October, beautiful chestnuts were made in the evening. If there were any peeled ones left over, my uncle would leave them on the table in the little room (not on the plate but on the mat greased by the oil that dripped from the lamp) and in the morning, when he got up at four to go to work, he would wake me up and hand me the chestnuts and say to me: "You have breakfast". I obeyed and ate them out of hunger, but they tasted like oil and inevitably gave me a stomach ache. The uncle bragged around: - I love my niece, I even prepare chestnuts for her when it's still late at night -. My uncle actually had hatred in his eyes. Every now and then they were yellow, fiery red when he got angry: even if small, those eyes invaded his face. They were small and deep like narrow holes with hate pouring out of them. Meanwhile, dysentery and worms triumphed. Every now and then my aunt gave me a teaspoon of oil. This keeps the worms away, she muttered to convince herself... then she began with the .foar, i, 18 "prichentu":-Mazzai un vermu gruossu quennu à pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. Or on Monday you hear, or on Tuesday you hear, or on Wednesday you hear, or on Thursday you hear, or on Vinardì you hear, or on Sabutu you hear, matteia du jurnu of Easter u viermu sturdudu a tierra casca.-

(ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਰਬੀ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਵਜੋਂ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ, ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਗਲਵਾਰ ਨੂੰ, ਪਵਿੱਤਰ ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ, ਪਵਿੱਤਰ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ, ਗੁੱਡ ਫਰਾਈਡੇ ਨੂੰ, ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ, ਈਸਟਰ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕੀੜਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ)।

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਗਿਆ।

ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਰੈਕਟ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਾਂ।

ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਦਰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਾਲ ਐਕਸ-ਰੇ ਕਰਨ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਪੈਪ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਫੋੜੇ ਹਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰੇਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਗੈਸਟਰਾਈਟਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਉਪਚਾਰਕ ਦਵਾਈਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਚਮਚ ਨਹੀਂ ਪੀ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਪਾਓਲੋ, ਪੀਏਸੇਂਜ਼ਾ ਤੋਂ ਅਰਮਾਂਡੋ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵੀ ਡਾ: ਮਾਝੇ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਗੈਸਟ੍ਰੋਸਕੋਪੀ ਯੰਤਰ ਗਲੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਏ," ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਾਇਲੋਰਸ ਬੰਦ ਹੈ।" ਗੈਸਟ੍ਰੋਸਕੋਪੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ IV ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਲਾਜ ਦਾ ਨੁਸਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਪਰਤਿਆ ਤਾਂ ਸਾਧਨ ਅਜੇ ਵੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਲਾਜ।

ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਯੰਤਰ ਪਾਇਲੋਰਸ ਰਾਹੀਂ ਟੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। "ਚਮਤਕਾਰ!" ਡਾ Mazzeo ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਟਿਊਬ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਜਮਾਂਦਰੂ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ: "ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਹ ਤੇਲ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੀੜਿਆਂ ਲਈ ਹਰ ਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।" ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੇ: "ਤੇਲ? ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ!"। ਇਲਾਜ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਗੈਸਟ੍ਰੋਸਕੋਪੀ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ।

ਡਾਕਟਰ ਮੈਜ਼ੇਓ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ, ਹੁਣ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਰੋਕਥਾਮ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

.foar,p,16 When someone called her from the balcony her aunt kept her head spinning. They then advised her to take a small glass of ferroquine on an empty stomach. She convinced her husband to buy it and in the morning she gave me a glass too.

Furthermore, superstition also reigned in that house. His uncle always had a headache from the wine he drank, but according to him the cause was someone's evil eye. The wife had to ward him off: she took a plate with water, poured in some salt and a drop of oil and then began with the prichentu for the headache: .foar,i,18 - Ogliu biridittu, ogliu santissimu, trasi ta sta house and chase away this morocchiu, ogliu biriditto get out and chase away this mammucca... foar,p,16 (Blessed oil, most holy oil enter this house and chase away this evil eye, blessed oil get strong and chase away this devil...).

ਮੁਬਾਰਕ ਤੇਲ ਦੀ ਇਹ ਤਿਲਕਣ ਫੈਲ ਗਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੁਰੀ ਅੱਖ. ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਕਮਰੇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਛਿੜਕਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੋਬਵੇਬਜ਼ ਨੂੰ ਤੇਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰੋਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ. ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਬੇਮਿਸਾਲ! ਸਵੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੈਗਨੀਸ਼ੀਆ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਾਰੇ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਰਤ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਦੂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ: ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਮਾਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਲੇਟਵੀਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਟੁਕੜਾ ਗੁੰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਸਾਲ ਲਈ ਮੌਤ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ।

ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚਾਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਵਿੱਚ, ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਡੋਨਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਹਰ ਸਾਲ 8 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਉਹ ਕਸਬੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਬਲੈਕ ਮੈਡੋਨਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਟਿੰਡਰੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਨੀ ਪਈ।

ਤਿੰਡੜੀ ਦੇ ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮਾਸੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਥੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੈਪੀਨੀ (ਚੱਪਲ) ਬਣਾਈ ਸੀ। ਚਾਚਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕ-ਦੋ ਜੰਗਲੀ ਖਰਗੋਸ਼ ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਲਿਆਇਆ। ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਮਾਸੀ ਨੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਆਬਰਜੀਨ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ. ਉਸਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼

ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੀਤ "ਜ਼ਜ਼ਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ" ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ "ਜ਼ੀਜ਼ੀ" ਕਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਕਰੀਬ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਟਿੰਡੜੀ ਤੋਂ ਤੜਕੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਮੇਰੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕਾਰਨ ਥੱਕੇ ਅਤੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ੇ ਪਾਣੀ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਇਸ ਨੂੰ ਸਟਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਿਆ: ਉਹ ਚਰਚ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਇਕਲੌਤੇ ਝਰਨੇ 'ਤੇ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੋਂ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੇਲਿਆਂ, ਚੌੜੀਆਂ ਬੀਨਜ਼ ਅਤੇ ਕੈਨੇਲਿਨੀ ਬੀਨਜ਼ ਖਰੀਦੀਆਂ, ਫਿਰ ਉਹ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਮਦੀਨੁਜ਼ਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੇਕੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਜ਼ੈਤੂਨ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਹੇਠਾਂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਗਏ। ਇਹ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੁੱਖਾ ਭੋਜਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਿੱਚ ਤੰਦੂਰ ਵਿੱਚ ਪਕਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਖਰਗੋਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਚਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ-ਦੋ ਸ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਭਰੇ ਹੋਏ ਆਬਰਜਿਨ ਅਤੇ ਮਿਰਚਾਂ, ਅੰਗੂਰ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਬਣੇ ਬਿਸਕੁਟ। ਘਰ ਪਰਤਣ ਲਈ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਲਿਆ: ਕਾਰ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੈਦਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਚਾਚਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘੋੜੀ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ ਪੰਜ - ਉੱਲੂ

ਫਿਰ ਵੀ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਨ ਜਾਰਜੀਓ ਦੇ ਚਰਚ ਵਿਚ ਪਾਮ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ। ਰਸਮ ਸਵੇਰੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਹੋਈ, ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਇਕਬਾਲੀਆ ਵੱਲ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਾਲਾ ਸ਼ਾਲ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਢੱਕਣ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਗਰੇਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਇਆ: ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੈਮੋਮਾਈਲ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ: - ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਰੀ ਹੈ - ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ. ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ."

ਕਰੀਬ ਨੌਂ ਵਜੇ ਹੋਲੀ ਮਾਸ, ਸੰਗਤ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਘਰ। ਆਮ ਵਾਂਗ, ਮਾਮੂਲੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਖੰਘ ਸੀ। ਅਦੁੱਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਾਪਰੇ: ਜੇ ਉਸ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੋੜ ਪਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਜੱਗ ਦਾ ਢੱਕਣ ਲੈ ਲੈਂਦਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੁੱਕਦਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਚੀਨੀ ਨਾਲ ਤਰਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੀ ਲੈਂਦਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਲੋਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰੁਕੇ ਸਨ। ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਕੋਲੰਬੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਬਿਸਕੁਟ ਆਟੇ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ-ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਆਂਡੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਅਤੇ

ਐਨੇਲਾ, ਇੱਕ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਉਬਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਰਤ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਗੁੱਡ ਫਰਾਈਡੇ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਣਕ ਦੇ ਸਪਾਉਟ ਨਾਲ ਸਜੇ ਸਾਰੇ ਚਰਚਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪੋਤੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੱਤੇ (ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਾਲੀ ਚਿਕਿਤਸਕ ਜੜੀ ਬੂਟੀ) ਨਿਗਲ ਲਏ ਜੋ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੂਈ ਸੀਵਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੈ, ਆਦਿ. ਉਸ ਦਿਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਜੇ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਰੋਵੇਗਾ. ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦਾ ਪੁੰਜ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣ ਲਈ ਕਬੂਤਰ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਖਾ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਈਸਟਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਗਲਵਾਰ ਨੂੰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਲਈ ਦੋ ਅੰਡੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘੁੱਗੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਡੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਈ. ਈਸਟਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਪਾਸਤਾ ਦਾ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲੇਲਾ ਖਰੀਦਿਆ, ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਤਾਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਰਚ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਚਾਚਾ ਇੰਨਾ ਕੰਜੂਸ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੁੱਤੀ ਨੂੰ ਅੱਗ 'ਤੇ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਕੜਾਹੀ ਦੀ ਸੂਟ ਨਾਲ ਚਮਕਾਇਆ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨੌਕਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ: "ਆਪਣੇ ਚਾਚਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪੈਸੇ ਲਿਆਏ ਹਨ।"

ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਛੋਟੇ ਨੌਕਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਸ ਲੀਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੈਨੂੰ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਿਰੀ ਬੈਂਕ ਲਈ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਲਾਟਰੀ ਖੇਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਝੂਠ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਕਰਟ ਸਨ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਚਿੱਟੇ, ਭੂਰੇ ਜਾਂ ਨੀਲੇ ਸੂਤੀ ਗੋਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ਪਹਿਨਦੇ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੰਤਰੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਰੰਗ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਚਕੀਲੇ ਬੈਂਡ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ

ਗੋਡੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਹਿਨਿਆ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ, ਬਿਨਾਂ ਪੈਰ ਦੇ, ਉਹ ਗਿੱਟੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ। ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਮੈਂ ਕਫ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਛੋਟੀਆਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਾਸ਼ੀਏ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਲਈ ਵੀ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਪੰਜ ਲੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਧੀਆ ਜੋੜਾ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵੇਰੇ ਪਹਿਨਾਂਗਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਕਾਨ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਇਹ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੱਚਰ ਦੀ ਪਟੜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੀਂਹ ਪਿਆ ਅਤੇ, ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।

ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਲਾਟਰੀ ਜਿੱਤੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਂ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਪੈਸਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਗੁੱਡ ਫਰਾਈਡੇ 'ਤੇ, ਸਾਡੀ ਲੇਡੀ ਆਫ਼ ਸੋਰੋਜ਼ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜਲੂਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਗੰਭੀਰ ਨਿਗਾਹ ਹੇਠ ਦੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰੇ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਨਤੀਜੇ ਮਾੜੇ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼ਰਾਬੀ ਚਾਚਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਟ੍ਰਿਪ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਛੱਡੀ ਹੋਈ ਮਸਕਟ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸੀ।

ਪਿੜਾਈ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚੀ ਕਣਕ ਅਤੇ ਜੌਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਚੁੱਕਣ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਬੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਦਰਿਆ ਕੰਢੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਿੰਡਾਰਾ ਦੀ ਚੱਕੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਟਾ ਨੋਵਾਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜੋ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਵੇਰੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਟਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਰੋਟੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤੰਦੂਰ ਜਗਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਕਮਾ ਕੇ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰੋਟੀ।

ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅੰਜੀਰ ਪੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਪੌਦਿਆਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਵਾਦਿਸ਼ਟ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਗੰਨੇ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਟਹਿਣੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੁੱਕ ਨਾਲ ਲਟਕਾਇਆ। ਅੰਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਛਾਉਣੀ 'ਤੇ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਸੁਕਾਉਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੁੱਕ ਗਏ। ਵੱਡੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਉਹ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦੀ ਗੁਆਂਢੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰੀਆ ਸੁੱਕੀਆਂ ਅੰਜੀਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਆਈ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਕਾਰਮੇਲੇ, ਮਿਰਗੀ ਦਾ ਰੋਗੀ ਸੀ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਚਿੰਤਤ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਮਸਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੰਜਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਫਿਲਮ "ਦਿ ਲਿਟਲ ਐਲਪਾਈਨ" ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਿਨੇਮਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਚਾਚੇ: "ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਖਣ ਨਾ ਜਾਣਾ।" ਉਲਟ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਪਏਗਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ." ਫਿਰ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਵਾਲਾ ਪੈਕੇਜ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਠਿਆਈਆਂ ਦੀ ਵੀ ਕਮੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਅਧਿਆਪਕਾ ਦੀ ਭੈਣ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੰਜਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ ਲਈ ਮਿਠਾਈ ਮੰਗੀ ਜੋ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਸਭ ਉਸਦੇ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

1945 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਪ੍ਰੈਲ 1946 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਦਸ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰੇ ਦਿਨ ਬਿਤਾਏ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹਿਆ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੋਡਾ ਪੀਤਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਦੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰੀ ਇਟਲੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਝੂਠੀ ਅਤੇ ਸੁਆਰਥੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਪੰਜਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਆ ਗਈ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼, ਪਰ ਉਦਾਸ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਰੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ

ਕਾਰਨ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮੋਟ ਕੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਮਤਿਹਾਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਦਾਖਲਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਲੂ ਹੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਸਟਰ ਡਿਗਰੀ ਲਈ ਮੈਸੀਨਾ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਈ ਪੈਸੇ ਭੇਜਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਪਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਰੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰੀਬ ਮਿਡਲ ਸਕੂਲ ਜੋ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਗਏ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨਾ, ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਮੈਂ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੱਲੇ-ਰੱਪੇ ਵਾਲੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗਣਿਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਤਾਲਵੀ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੜਕਾਇਆ। ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਸ਼ਰਮੀਲੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਲਾਭ ਚੰਗਾ ਸੀ।

ਸਕੂਲੀ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਚੈਰਿਟੀ ਥੀਏਟਰ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲੀ ਅਰਚਿਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਦਿੱਖ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ ਦੀ ਟੋਪੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਰਟਸ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਤੁਸੀਂ ਬੰਧਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੂਰਖ ਹੋ।" ਮੈਂ ਹੱਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ: ਮੈਂ ਨਾਈ ਦੀ ਪਤਨੀ ਲੀਜ਼ਾ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਟਰਾਊਜ਼ਰ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜੋ ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਇੱਕ ਸਟ੍ਰੀਟ ਆਰਚਿਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਦੋ ਸਾਲ ਵੀ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਦਿਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸਕੂਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਣਜਾਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਅਧਿਆਇ ਛੇ - ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ (ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ)

ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦਿਨ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੀਮਸਟ੍ਰੈਸ ਵਜੋਂ ਭੇਜੇਗੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ, ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਵਾਂਗ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੁਕ-ਛਿਪ ਕੇ ਰੋਇਆ। ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਯਕੀਨਨ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੀ ਵਾਂਗ ਪਾਲਿਆ ਹੈ (ਇੱਕ ਧੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ ਹੋਵੇਗੀ)। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੀਮਸਟ੍ਰੈਸ ਕੋਲ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਵਪਾਰ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਰੱਖੇਗੀ। ਡਰੈਸਮੇਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੱਠ ਕੁੜੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਵਧਾ ਸਕਦੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਅੰਡੇ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: - ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਓ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰੈਂਟਿਸ ਟਿਊਰਿਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਭਤੀਜੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ -। ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਾਬੰਦ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਟਿਆਰ, ਜਿਸਦੀ ਲੰਬਾਈ ਡੇਢ ਮੀਟਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ: "ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ

ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰੋਗੇ। ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨਾਲ।" ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅੱਠ ਵਜੇ ਮੈਂ ਦਿਖਾਈ। "ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਧੋ ਲਓਗੇ।" ਕਹਾਣੀ ਮੈਨੂੰ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਕੱਦ ਵਿਚ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅੱਠ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ: ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਥਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਟਾਇਲਾਂ ਸਨ, ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਧੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸੀਮਸਟ੍ਰੈਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਧਾ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਧੋਣਾ ਸੀ। ਨੌਂ ਵਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਕਾਰਨ (ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ) ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤਰਸ ਦੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੀਮਸਟ੍ਰੈਸ ਦੀਆਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੌੜਾ ਸੀ। ਦਿਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪਹਿਲੂ ਸੀ: ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੁਮਾਲ ਵਿਛਾਇਆ, ਗਲਾਸ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਰੱਖੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਸਖਤ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਖਾਣ ਲਈ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਸੈਟ ਕਰਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਨੌਂ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੀਮਸਟ੍ਰੈਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਭੇਲੇਪਣ ਲਈ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਹਾਥੀ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਯੋਗ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

Sometimes they invited me to have a bowl of soup. The seamstress asked me to help her do cross-stitch embroidery on children's clothes. Once I had a crisis of sadness and left the job half done. Another time, out of spite, I took the ash from the brazier and sowed it along the staircase. They said: .foar,i,18 "Who eve foar? Will I catch a disease?". .foar,p,16 In the end they understood me and forgave me.

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਂ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲਈ ਐਨਟੋਨੀਆਨੋ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਦੀਆਂ ਨਨਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਈਰਖਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਜੀਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ, ਫਿਰ ਉਹ ਖੇਡੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ:- ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਉਹ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਨਨਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਚਾਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ -। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਬਾਅਦ ਦੀ ਬੇਰਿੰਗ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਭੂਆ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ।

In November of every year they took me to the Sant'Ugo fair which took place in Piano Vigna. In this location the paternal grandparents set up a shed where they prepared grilled meat and sausages which they sold together with a good glass of wine. For me it was an opportunity to be together with my paternal relatives, taste good meat and drink a colored soda, look at the stalls selling braziers, lanterns, earthenware pots, quarts and .foar,i,18 bumbaelli. .foar,p,16

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਸੰਤ ਉਗੋ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਲਈ ਫਿਰ ਬਦੀਆ ਵੇਚੀਆ ਗਏ, ਇੱਕ ਸਮੂਹ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜਲੂਸ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੌਸੇਜ, ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਸੋਡਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਇੱਕ ਗੋਂਦ ਨਾਲ ਬੰਦ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਡੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਦਰੂਨੀ 'ਤੇ.

ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਸੀਂ 3 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮੈਸੀਨਾ ਗਏ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕੋਲ ਸੌਂ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ: ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਤੋਂ ਅੰਡੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੇ, ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਇਆ। ਮੈਂ ਕੈਚਿਜ਼ਮ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਬੁੱਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਕੋਲ ਗਏ। ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ। ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਦੀ ਗਰੀਸਡ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਮੈਂ ਜਨਮ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਐਸਪਾਰਗਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਪਾਹ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਬਣਾਈ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜੀਆਂ ਅਖਰੋਟ ਦੇ ਛਿਲਕਿਆਂ ਅਤੇ ਬੇਬੀ ਜੀਸਸ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਰੋਲ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲਿਆ। ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ

ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ: "ਨਟੋਆ, ਦੋ ਕਾਂਟੇਦਾਰ ਨਾਸ਼ਪਾਤੀਆਂ ਦੇ ਛਿਲਕੇ", ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੋਵਾਰਾ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ ਸੌਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਨੋਵੇਨਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਐਂਟੋਨੀਏਟਾ ਨਾਲ ਉਸ ਸੇਵਾ ਲਈ ਗਿਆ ਜੋ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਅੰਨੁਨਜ਼ੀਆਟਾ ਚਰਚ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਚਰਚ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਫੀਸ ਲਈ ਕੁਰਸੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਲਿਆਏ। ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੀ ਧੋਬੀ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੱਬ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ, ਵੱਡੇ ਕਵਾਟਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਝਰਨੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਕਾਸੀ, ਇੱਥੇ ਰੁਕੋ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਸੱਜਣਾਂ ਕੋਲ ਬੀਤੀ ਰਾਤ ਕੋਈ ਬਿਸਕੁਟ ਬਚੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਸਕੋ"। ਉਹ ਲਗਭਗ ਕਦੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਪਰਤਿਆ। ਮੈਂ ਐਂਟੋਨੀਟਾ ਨੂੰ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰੇਜ਼ੀਅਰ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਖ਼ਤ ਰੋਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ "ਬੰਬੋਲੋ" ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਲੈਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਡੋਲੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ 8 ਵਜੇ ਤੱਕ ਰੁਕੇ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ: ਮੈਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਗਈ, ਐਂਟੋਨੀਟਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 8 ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ ਸੀ।

ਇਕੱਲੇ ਨੋਵਾਰਾ ਵਿਚ ਮੈਂ ਇਕ ਨਾਗਰਿਕ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਾਦਾ ਜੀ ਤੁਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ "ਸਰੀਆ" (ਇੱਕ ਟਿਪ) ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਨੇਲ ਪਾਲਿਸ਼ ਖਰੀਦਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਘੋਲਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਖਰੀਦਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਟੈਲਕਮ ਪਾਊਡਰ ਨੂੰ ਪਾਊਡਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ। ਹਾਏ: ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ, ਥੱਪੜਾਂ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ। "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਕੂੜੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ?" ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ: "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਆਟਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ?". ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਗੁਆਂਢੀ ਦੂਜੇ ਮੁਹੱਲੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ..." ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮਲਾਹ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: ਟ੍ਰੈਪੇਜ਼ 'ਤੇ ਬਾਂਦਰ, ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਬੱਚੇ, ਹਾਥੀ, ਜੇਕਰ, ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ 8 ਲੀਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਪਏ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੈਸਟ੍ਰਾਂਗੀਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੈਨ ਸਲਵਾਟੋਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਤੋਂ ਖਰੀਦੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਬੈਗ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਕੂਲੀ ਸਾਥੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣਾ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ!) ਟਿਪ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਿਆਂ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ ਮੂੰਗਫਲੀ ਦੇ ਕੇ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਹੱਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ। ਮੈਂ ਫੈਂਟੀਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਡੌਲੀ ਵੇਚ ਕੇ ਇੱਕ ਲੀਰਾ ਕਮਾਇਆ। ਮੈਂ ਗੱਤੇ ਦੇ ਪਿਨੋਚਿਓਸ ਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਤਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ। ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੈਂਟ ਦੇ ਕੇ ਖਰੀਦਿਆ। ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ: ਗਰੀਬ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸਨਗਲਾਸ. ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਰੰਗਦਾਰ ਕੈਂਡੀ ਰੈਪਰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਗਰ ਪੇਪਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਫਰੇਮ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੈਂਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ. ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ 8 ਲਾਇਰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਦਾਦਾ ਜੀ, ਆਪਣੀ ਵਧਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਦਮੇ ਅਤੇ ਹਰਨੀਆ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਲਗਭਗ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ। ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਠੀਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਨੂੰਹ ਮੈਸੀਨਾ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ: ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋਤੇ ਅਤੇ ਸਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਿਲਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ: "ਤੇਰੀ ਮਾਸੀ ਇੱਕ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਬੁੱਢੇ ਨੂੰ ਗੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ." ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਪਰ ਮਾਸੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਦੀ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਕੀਤੀ: - ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੋਚ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ -। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਸਫਾਈ ਦੇਖੀ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ ਪਿਸ਼ਾਬ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ਾਬ ਨਾਲ ਵੀ ਧੋ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।" ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਿਣਾਉਣੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੀਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਖਰੀਦੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਨੇ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ,

ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ: - ਇਹ ਵੀ ਬਦਸੂਰਤ ਕੂੜਾ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਦਮਾਸ਼ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ -। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਆਚ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਟਰਾਊਜ਼ਰ ਦੀ ਬੈਲਟ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿੰਸਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: - ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਉੱਤਰੀ ਇਟਲੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਜਾਉ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਭੇਜੋ -। ਉਸ ਪਲ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦਾ ਦਰਦ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਘਾਹ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਹਨੇਰਾ ਪੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹਲਕੀ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਆਈ ਸੀ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਖਰੋਟ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖੇ, ਰੰਗੀਨ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ। ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਿਆਗ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਪਨਾ ਲਿਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਤਰਲ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਜੀਵ ਵਿੱਚ ਬੁੰਦ-ਬੁੰਦ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਮਿੱਠਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਝੁਰੜੀਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਦੀ ਦੇ ਤਿੱਖੇ ਕੰਕਰਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਵੀ, ਹੁਣ ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ ਜੋ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਨੀਂਦ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ, ਮਾਸੀ ਐਂਟੋਨੀਆ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਇਆ: "ਚਲੋ ਘਰ ਚੱਲੀਏ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦਾ ਹੱਥ ਚੁੰਮੋਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋਗੇ - ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰ ਦਿਓ -"। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੀ।

ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਕੰਬਦਾ ਹੋਇਆ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਏ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਕਾਲ ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਜਾਗਣਾ ਅਤੇ ਦਰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਆਪਣੀਆਂ

ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖ ਕੇ, ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਿਆਂ ਬਿਤਾਇਆ ਕਿ ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਛਾ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਰੌਂਦਾ-ਰੌਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਉਦਾਸ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ. ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਨਕਸ਼ੇ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਡੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਫਿੱਕੇ ਪੈਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ।

ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ - ਐਮਿਲਿਆ

ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਗਿਆ: ਇੱਕ ਨਨ ਨੇ ਕੁਝ ਸੰਬੰਧਿਤ ਚੁਟਕਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਘੰਟੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣਾ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਸੀਨਾ ਦਾ ਬਿਸ਼ਪ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗਾ।

- ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੈਕਰਾਮੈਂਟ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਰਚਪ੍ਰਾਈਸਟ ਮੇਨਸਿਗਨੋਰ ਸਲਵਾਟੋਰ ਅਬਾਡੇਸਾ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਾਂ। - ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇਆ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ: ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਮਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮੈਨ ਦੀ ਧੀ, ਮਿਸ ਰੀਨਾ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅਧਿਆਪਕਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਮੰਨ ਗਈ। 9 ਅਕਤੂਬਰ 1948 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਮਦਰ ਚਰਚ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੀ ਦੇਵੀ ਮਦਰ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੋਟੇ ਦਿਲਾਂ ਨਾਲ ਬੁਣਿਆ ਇੱਕ ਫਿਲੀਗਰੀ ਬਰੇਸਲੇਟ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। 11 ਵਜੇ ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਗਏ। ਬਿਸ਼ਪ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਾਸ ਮਨਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤਰਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਕੇਂਦਰੀ ਨੈਵ ਵਿੱਚ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਾਸ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਚੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੇਵੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੌਫੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ "ਕਮਰੇ" ਕਹਿ ਕੇ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ।

I remember that as a child, when we returned from Castrangia, before arriving in the village there was a chapel dedicated to the Savior. The zizi stopped for a moment and said in a loud voice .foar,i,18 "oh mothers, oh

mothers...". .foar,p,16 I thought it was a prayer. When I became older I understood that she instead called her deceased mother, as the cemetery was located just above the chapel. I had never visited the cemetery because zizi didn't even go for the feast of the Saints. I knew that on that occasion people bought flowers from Miss Signorino in a place called "Fussadello" and went almost in procession to decorate the tomb of their loved ones. Once I proposed to zizi: "Why don't we go and visit your mother's grave too?".

She replied that she would be sorry. - It is useless to invoke .foar,i,18 "mothers - mothers" .foar,p,16 if you don't want to bring her even a flower. - At these words she almost moved. We went to Fussadello to buy some chrysanthemums. On All Saints' Day I went to call grandfather Turi to take us to the tomb of "mothers", for me grandmother Rosa. My grandfather had recently had that tomb rebuilt because during the war the only bomb that fell in the cemetery had destroyed it.

Even though I was proud to have won another battle, my thoughts were with my parents day and night. I tried to distract myself when I was in the lab. I began to enjoy sewing: I prepared the wadding for the shoulder pads, I blew on the charcoal iron. When the iron was hot the big girls ironed the pieces to make clothes. To keep it taut, weights sewn between two ribbons were placed in the hem. I went to buy them from my godfather who sold rifle material. They were pellets that I had to flatten with the hammer. Sometimes I even flattened my fingers... Meanwhile, Mrs. Orlando held paid cutting courses for the older girls. I was sitting far away but I was listening to understand something from the lessons. Once the uncles said that we would go to Fantina to visit the "commare" and the "compare", those who slept with us when they came to Novara for important errands. Once the godmother asked zizi "How old are you?" And she said: .foar, i, 18-I'm blind to my eyesight, I don't think about it-.foar, p, 16 (if I didn't have sight, I don't remember).

With grandfather Turi's tip I went to buy a piece of green fabric, to test my ability I made a skirt. The day of departure for Fantina arrived (two hours on foot). We got up at 4. I wanted to surprise Zizi by wearing my skirt. It was so narrow I almost couldn't walk. When they saw my creation they began to say: - We raised it and now that it starts to grow it acts like an owl. It makes us ashamed. And I pointed out: "I'm not taking this away, if you want it's like this, otherwise, you go!" But in my heart I thought "how can I walk in such a tight skirt...". We arrived at our destination anyway. The commare asked where I had had such a beautiful skirt made. .foar, i, 18-Sa figi illa-.foar, p, 16 (she made it herself) she replied zizi. - So when we have to sew something we come to her -. Owl pride...

ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕੀਤਾ। ਏਮੀਲੀਆ ਇੱਕ ਬੋਲੀ ਗੁੰਗੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਬੇਘਰ। ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਉਸ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪਨੀਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦੇਖਣ ਲਈ ਛੁਪ ਗਏ: ਗਰੀਬ ਲੜਕੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਧਾਗਾ ਲੈਣ ਲਈ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੰਟੋਨੀਓ, ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਕਸਬੇ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਐਬੇ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਰਡੀਨ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਟਿਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੀਰਾ ਲੈ ਕੇ ਜੇ ਮੈਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਦੇ ਔਸ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮੱਛੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਗਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਟੇਵ ਨੂੰ ਕੋਲੇ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ, ਸਾਰਡੀਨ ਪਕਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੀਨੀ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਏਮੀਲੀਆ ਪਾਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਮ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ: ਮੈਨੂੰ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਅੰਗਾਂ ਤੋਂ ਸਟੇਵ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲਕਦਮੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ।

ਐਂਜੇਲਾ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੀਨੋ, ਇੱਕ ਅਪਾਹਜ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਤੁਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਉਹ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਤੋਂ ਸੁਪ

ਲੈਣ ਲਈ ਬਾਲਟੀ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਨੀਨੋ ਆਪਣੀ ਬਾਲਟੀ ਲੈ ਕੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਲੜਕਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕੱਛਾ ਦੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੰਗੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹਾਏ ਜੇ ਚਾਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਲੰਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ।

In one of the many letters sent to my parents I had expressed the desire for a wristwatch. Having learned that Mrs Agostina had come from Domodossola, I went to see her. As soon as she saw me she hugged me and she gave me a package sent by my parents. I opened it and to my surprise I found a brown lamb fur coat with curls as big as a finger, a felt hat and a box with a watch. I was trembling with joy as the lady placed it on my wrist. She gave me a glass of water to pick me up and I ran home. The next day when my uncles came to Novara they said that if I wore that fur they would think I was crazy: no one in town owned anything like that. I wore it with pride anyway. I would roll back my sleeve to let everyone notice the little watch. I often gave it rope, so in a short time it broke. Going to Castrangia I met some elderly people who asked me the time. To avoid making a bad impression, I looked at the now irremediably broken watch and said that I had forgotten to wind it. .foar,i,18 - Thank you very much - .foar,p,16 They greeted me and continued on their way.

ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਰੇ "ਵਿਕਸਤ" ਸਨ. ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਰੋਜ਼ਾ ਵਾਂਗ "ਵਿਕਸਿਤ" ਹਾਂ। ਪਰ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਵਰਜਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ. ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਵਿਦਰੋਹੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ 'ਮਿਸ' ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੁਪੋਸ਼ਿਤ ਹਾਂ"। ਤੇ ਉਹ :- ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਏ ? ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਵਿੱਚ ਸੌ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਠੰਡੇ ਪਸੀਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬੂੰਦਾਂ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਉੱਠੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗਾ!". ਸ਼ਾਇਦ ਟਿੰਡਰੀ

ਦੀ ਮੈਡੋਨਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਤੂੜੀ ਵਾਲੇ ਗੱਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨੋਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਮਿਸ ਅਸੁੰਟਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਪੀਲਾ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਵੇਟਰੇਸ ਹਰ ਸਵੇਰ ਵਾਂਗ ਟੇਸਟ ਕੀਤੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ - ਨਿਗਲਾਂ ਦੀ ਉਡਾਣ

ਨੋਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਨਾਲ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ: ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਦਾਦਾ ਜੀ ਤੁਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਹੋਂਦ ਕਿੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨੋਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਵੱਡੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮਾਂ, ਜਲੂਸਾਂ, ਬਪਤਿਸਮੇ, ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਮਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੈਨ ਨਿਕੋਲਾ ਦੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਵੇਖਣ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਬਰਫ਼ ਵਰਗੀ ਚਿੱਟੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਗੁੱਡੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ! ਇਹ ਕਾਰਮੇਲੀਨਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਫਿਲਿਪੋ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ: "ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਹ ਮੈਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ..."।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਸਨ। ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਡਾਕੀਆ

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ: "ਕੈਂਪੋ, ਮੇਲ ਹੈ"। ਮੈਂ ਚਿੱਠੀ ਲੈ ਲਈ, ਇਹ ... ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ! ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ।

ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਖ਼ਬਰ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: 12 ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਸਿਸਲੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ! ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ, ਭਵਿੱਖ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣੀ ਪਈ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦਿਆਂ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਦੇ ਤਲ ਵਿੱਚ ਛੁਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਬਾੜ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸੀ: ਜੇ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਰੀਬ... ਕਈ ਵਾਰ ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਰੀਲੋ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ, ਨੌਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਆਇਆ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ..."। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚਿੱਠੀ ਕਿਸੇ ਸੰਕੇਤ ਨਾਲ ਆਵੇਗੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਪਰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਿਸਲੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਕੇਤ ਦੇ. ਗਰਮੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖਿਸਕ ਗਈ, ਮੈਂ ਉਸ ਬੇਚੈਨ ਉਡੀਕ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੰਮ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। 15 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਲਈ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਖੁਬਸੂਰਤੀ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ: ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਹਿਰਾਵੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। 13 ਅਗਸਤ ਦਾ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਖੁਦ ਸਿਲਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਮੈਂ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਲਈ ਫੈਬਰਿਕ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੀਲੇ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਵਾਲੇ ਸਸਤੇ ਬੇਜ ਫੈਬਰਿਕ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਕੱਟਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਲਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਾਰਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਵੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਵਾਂਗ ਨਵਾਂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਸੀ।

ਫੈਂਟੀਨਾ ਤੋਂ ਆਏ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰ ਵੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੰਗ ਸਕਰਟ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫੈਬਰਿਕ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਤੁਹਾਡੀ ਭਤੀਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ

ਪਹਿਰਾਵਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ!" . ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪ ਲਏ. ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਸੀ ਜੋ ਮਿਸ ਅਸੁੰਟਾ ਨੇ ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ। "ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਫੈਬਰਿਕ ਥੋੜਾ ਭਾਰੀ ਹੈ, ਪਤਝੜ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ 20 ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਆਵਾਂਗਾ।"

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕਾਰਮੇਲੀਨਾ, ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ, ਇੱਕ ਸਤੰਬਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਟਰਿਕਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ: "ਕੌਸੇਟੀਨਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਨ ਨੌਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਗਿਣੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਆਵੇਗੀ।"

ਭਰਪੂਰ ਰਿਫਰੈਸ਼ਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਪਰਤਿਆ। ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਅਤੇ 8 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਟਿੰਡਰੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਆ ਗਿਆ, ਉਸ ਸਾਲ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਰਸਤਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੰਨਾ ਔਖਾ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਸਟ੍ਰਾਂਜੀਆ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਕਾਢ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰੁਕਾਂਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ 12 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਬੰਦ ਰਹੇਗੀ। ਉਸ ਸਵੇਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਕੁਝ ਅੰਜੀਰ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਨੌਵਾਰਾ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦੂਰੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਖੱਚਰ ਦੀ ਪਟੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੇ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ "ਤੁਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਕਿਉਂ ਆਏ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਸੇਟੀਨਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?". "ਹਾਂ - ਮਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ - ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।" "ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੈਟੀਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਈ ਪਹਿਰਾਵਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ।" ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਹਾਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਚੀਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਉਂਗਲ ਨਾਲ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹੀ ਅਫਸੋਸ ਹੁਣ ਦਾਦਾ ਤੁਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ।

14 ਤਰੀਕ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਭੈਣ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।" ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਸ਼ੇਰੀਲੋ ਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਲੱਕੜੀ ਵਰਗੇ ਮੋਟੇ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਖੋਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ,

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਬੁੰਦਾਂ ਕੈਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਂ ਸੰਗਮਰਮਰ ਵਾਂਗ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂ। ਮਾਂ ਨੇ "ਕੌਜ਼ੀ ਆਈ ਲੂਪੀ" (ਬਘਿਆੜ ਟਰਾਊਜ਼ਰ) ਦੇ ਉਪਨਾਮ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਟੈਕਸੀ ਮੰਗਵਾਈ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਉੱਠੇ, ਗੱਤੇ ਦੇ ਸੂਟਕੇਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਛੋਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਹੇਠਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ: "ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਮੀਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ! ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ - ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਔਰਤ ਹਾਂ, ਇਕੱਲੀ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਰਗਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਭੈਣ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਾ ਕਰੋ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫੁੱਲ ਵਾਂਗ ਪਲਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ!"

ਵਿਛੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ਟਪਕਦੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ, ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਗੁਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਬੇਸਬਰੇ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਰਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਦੂਰੀ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਅਲਵਿਦਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਉਹ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦੀ ਹੋਈ ਗਲੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੰਗੜਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਾਲੀ ਗੱਦ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਜੋ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰੋਂ ਤੁਰਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਅਚਾਨਕ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਤਰਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ (ਮੈਨੂੰ

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੇ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ)।

ਪਿਆਜ਼ਾ ਬਰਟੋਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੇਖਿਆ। ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਦ ਨਾਲ ਪੈਨੋਰਾਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮੇਰੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਸੀਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਨੋਵਾਰਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ, ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ! ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਲੜੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆ ਗਏ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਵਿਗਲੀਟੋਰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਗੱਤੇ ਦੇ ਸੁਟਕੇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਹਵਾ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਹਿਸਾਸ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਨਵੀਂ ਹਵਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗੀਤ "ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਦੱਸੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੜਾ ਆਇਆ, ਮੁਰਗੀ ਜਾਂ ਆਂਡਾ" ਗਾਇਆ। ਹਰ ਕੋਈ ਮਹਾਂਦੀਪ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੈਸੀਨਾ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਬੇੜੀ-ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਗੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸਤੰਬਰ ਦਾ ਅੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਿਗਲ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਉਡਾਣ ਨਾਲ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਕਢਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ: ਆਖਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਚਮਕਦਾਰ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰੂਹ ਦੇ ਤਲ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਅਣਗਿਣਤ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਰੇ, ਹੋਰ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਲਾਨ ਲਈ ਰੇਲਗੱਡੀ, ਜਿੱਥੇ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਬਦਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਕੌਣ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਬੇਟੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਲੈਂਡਸਕੇਪਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ: ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮੈਰੀਓਰ ਝੀਲ ਅਤੇ ਟਾਪੂਆਂ, ਫਿਰ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਇਹ ਜਾਣਦਿਆਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹਾੜਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੇਰ ਸਵੇਰ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਅਸਮਾਨ ਸਲੇਟੀ ਸੀ, ਗਲੀਆਂ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਲੱਗਦੀਆਂ ਸਨ, ਲੋਕ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਹਨੇਰੇ ਸਨ। ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਸਲੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਚੁੰਮਣ ਅਤੇ ਜੱਫੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਗਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਗਿਣੀਆਂ ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰ ਸਨ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਉੱਚੇ ਸਨ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਮੈਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆਇਆ। ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਵਾਲ ਉਭਰਦੇ ਹਨ, ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਿਆ। ਫਿਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ ਫੋਟੋਆਂ ਤੋਂ ਯਾਦ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਸਿੰਕ, ਟੂਟੀ ਅਤੇ ਗੈਸ ਸਟੋਵ ਵਾਲੀ ਰਸੋਈ (ਨੋਵਾਰਾ ਵਿਚ ਘਰ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲੱਕੜ ਨਾਲ ਪਕਾਉਂਦੇ ਸੀ)। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਕੋਮੇਰੇ ਗ੍ਰੇਜ਼ੀਆ ਆਪਣੀ ਧੀ ਕੈਟਰੀਨਾ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ। ਗੁਆਂਢੀ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਲੈ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਸ਼ਾਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਡੈਡੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਇੱਕ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਹਾਂ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਉਤਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ - ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ

ਸਿਸਲੀ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫਰੀਅਰਜ਼ ਵਿਚ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਗਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ: ਮੈਂ ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ।

ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਗਤ ਮਿਸ ਟਿਲਡੇ ਨੇ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਔਰਤ। ਟਿਲਡੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਾਨੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹੈਲੋ ਬੇਲਾ ਟੂਸਾ (ਕੁੜੀ), ਆਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਵਾਂ: ਨੇਲਾ ਅਤੇ ਟੇਰੇਸੀਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਤਜਰਬਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਣਗੀਆਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ - ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - ਪੁੱਛਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਕਰੋ"। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਅੱਖ ਦੇ ਝਪਕਦੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਭ ਲਿਆ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੇਲਾ ਟੂਸਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਮਿਆਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਨੋਵਾਰਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕੈਟਰਪਿਲਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿਤਲੀ ਵਿੱਚ

ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੂਰੋਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ।

Meanwhile, I was starting to get familiar with the new job. Back then, fur collars were used to attach to coats. The skins were wetted with a sponge and finally nailed to a wooden board by pulling them from all sides. I was reminded of when in the laboratory in Sicily I crushed the leads to put on the bottom of my clothes. Here too there was some hammering on the fingers. If there was a bit of sun they were dried in the garden on the street, so I had to act as sentry for the precious Persian lamb, fox, mink and rat musqué skins. While I was taking care of them I liked watching the cars and people passing by. I even inhaled car exhaust fumes and tried to soak in that city scent, so new and intoxicating for the little girl who grew up in pure air. The city passed by before my gaze and I even lost track of time. My father explained to me that there the day was divided into hours, whereas when I lived in Castrangia I only knew the rising and setting of the sun. Sometimes while I was taking care of the skins an elderly lady from the upper floor would come to keep me company. She spoke in strict Piedmontese and I didn't understand a thing: .foar, i, 18 "What a beautiful fiola, da ndua ti vegnat (where do you come from)? Cuma ti se ciamat (what's your name)?". I change. "Ti mi capisat mia (don't you understand)?". .foar,p,16 When the skins were dry Miss Tilde cut the shape of the necks for the seamstresses who ordered them.

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੈਂ ਫਰਿਸੇਲਿਨਾ ਪੈਡਿੰਗ, ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਲੂਪ ਅਤੇ ਫਿਰ ਲਾਈਨਿੰਗ ਲਗਾਉਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਮੇਰੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਜੇਬ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਵੱਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਸੀ: ਮੈਨੂੰ ਗੀਤ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਫਰਿੱਜ ਆਮ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਮੁਟਿਆਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਈਸ ਬਾਕਸ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਬਰਫ ਦੇ ਬਲਾਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਕਾਰਟ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਤਾਜ਼ਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਸਤੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਟੋਵ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੋਲ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ... ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ।

ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਧਾ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀਆਂ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕਲੇ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਜ਼ਾਰ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੰਮ ਛੱਡਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਫੈਬਰਿਕ ਖਰੀਦਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਮਸ 'ਤੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਮਾਸ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਟ੍ਰੈਟ ਕਰਕੇ ਇਸਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕੀਤਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜੀਵਨ।

ਕਾਰਨੀਵਲ ਆਇਆ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਗੈਲੇਟੀ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਫਾਸਫੋਰਸੈਂਟ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਨਾਟਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਸਕਰੇਡ ਗੋਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੈਨ ਪੇਲੇਗ੍ਰੀਨੋ ਮੈਗਨੀਸ਼ੀਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਮਾਰਟੀਗਨੀ ਤੋਂ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ।

ਅਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਸੈਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਉਹ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿੱਕੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਪਰਤਿਆ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਨਾਲ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। "ਟੇਰੇਸਾ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕੈਮੋਮਾਈਲ ਬਣਾਉ।" ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਮਾਸੀ ਨਾਲ 50 ਮੀਟਰ ਦੂਰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਦੌੜਿਆ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਰਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਏਓਰਟਾ ਫਟ ਗਈ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਤੁਰ ਕੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ. ਇਹ 17 ਫਰਵਰੀ 1951 ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਬੇਸਹਾਰਾ ਦੇਹ 'ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਟਿਕਾਈ ਰਹੀ। ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਾਈਗਰੇਨ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਆਉਣੇ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਜੋ ਲਗਭਗ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਮੌਤ ਦੇ ਗਵਾਹ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਬੇਰਹਿਮ ਕਿਸਮਤ, ਹੰਝੂ ਹੁਣ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰੋਣ ਨਾਲ ਸੁੱਕ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਰੱਬ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂ ਮੈਸੀਨਾ ਜਲਡਮਰੂ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਛੁਪਾਇਆ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਧੋਖਾ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ? ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ? ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਵੱਖਰਾ, ਦੂਰ, ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਮਾਮੂਲੀ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ, ਕੌੜਾ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰੱਬ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਾਕੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਾਤਾਂ-ਰਾਤ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ, ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪਹਿਰਾ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਲਗਭਗ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿਚ ਕਿ ਦਿਨ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਸਵਰਗ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ.

ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਸਵੇਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਢਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਸੀਹੇ ਭਰੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੱਠੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ: ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੀਲ 'ਤੇ ਪਾਇਆ, ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਕਾਸ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਉਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮਿੱਠਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। "ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ - ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ ਅਫਸੋਸ ਹੈ..." .

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੋਂ ਬੁਲਾਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਗਏ। ਸਿਨੇਮਾ: ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਫਰਵਰੀ ਦੀ ਠੰਡੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮੋਚੀ ਸੀ। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਠੰਡ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਸਾਡੇ ਗਰੀਬ ਪਰਵਾਸੀ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਉਤਰੇ ਸਨ।

ਸਾਡੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਅਸੀਂ ਰੇਗਿਸਤਾਨ ਦੀ ਹਵਾ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਰੇਤ ਦੇ ਦਾਣੇ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਖਾਲੀ ਖੋਲ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਾਂਗ ਸੁੰਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਭਾਰ ਘਟਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਨਜ਼ਰ, ਇੱਕ ਫਿੱਕੇ ਅਤੇ ਭਾਵ ਰਹਿਤ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਬਰ ਵੱਲ, ਇੱਕ ਦੂਰ ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ, ਪੂਰੇ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਸਥਿਰ ਰਹੀ। ਉਹ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਅਸੰਭਵਤਾ ਨਾਲ ਵੱਸੇ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਪਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡਿੱਗੇਗੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਹ ਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਝੰਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ: ਇਹ ਉਹ ਧੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ, ਵੱਡੀ ਧੀ, ਅਜੇ 15 ਸਾਲ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੈਂਟ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਫਰੀਅਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਉਮੀਦ ਦੀ ਲਾਟ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਰੋਣ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ

ਵਿਚਕਾਰ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਸੀਮਸਟ੍ਰੈਸ ਬਣ ਕੇ, ਕੁਝ ਸਕਰਟਾਂ ਅਤੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਗਾਊਨ ਸਿਲਾਈ।

ਅਧਿਆਇ ਦਸ - ਸੁੰਦਰ ਤੁਸਾ

ਉਸੇ ਸਾਲ ਮਈ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਖਸਰੇ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ, ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਸੰਕਰਮਣ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵਜਾਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਲੋ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ: ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਡੇਮੋਡੇਸੇਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਰੁਕੇ, ਫਿਰ ਥੋੜਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਿਸਲੀ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ। ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਆਇਆ। ਮਾਂ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ: ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੇ ਦਾਦਾ ਤੁਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 8 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਬੋਰਡੇਨਾਰੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ। ਉਹ 87 ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਜਾਂਚਾਂ ਨੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਕਾਸ ਦੌਰਾਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ 11,000 ਲੀਰਾਂ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 24 ਸਾਲ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ 12 ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟੀ।

ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ 5 ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਮਿਸ ਟਿਲਡੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਕਲੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਮੀਦ ਘੱਟ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ '53 ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੌਕਰੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ: ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮਈ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਲਈ ਲਚਕੀਲੇ ਬੈਂਡ, ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ, ਰਿਬਨ ਅਤੇ ਟਿਊਬਲਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਸ਼ਿਫਟਾਂ 6-13 ਅਤੇ 13-21 ਦੇ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ। ਅੰਤਰਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਫਰੀਅਰ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਅਗਸਤ ਆਇਆ। ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ, ਕੋਮੇਰੇ ਗ੍ਰੇਜ਼ੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਿਸਲੀ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਕੈਟੇਰੀਨਾ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਾਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੋਮ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੇ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਸਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਲਈ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਈ।

ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਥੀ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨੋਵਾਰਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬੌਣਾ ਅਭਿਨੇਤਾ, ਸਲਵਾਟੋਰ ਫੁਰਨਾਰੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰੇਜ਼ੀਆ ਇੱਕ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕੈਟੇਰੀਨਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੈਰ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮੋਟਾਰੇਲੋ ਖਾਣ ਲਈ ਪਿਆਜ਼ਾ ਏਸੇਡਰਾ ਲੈ ਗਏ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੁਜ਼ੀਆ ਦੇ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਾਹਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਟਰੇਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਟੜੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਈ। ਕੈਟਰੀਨਾ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਭੀੜ ਨੇ ਅਨਾਦਿ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਘੰਟੇ ਕੁ ਬਾਅਦ ਟਰੇਨ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਈ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ Terme Vigliatore ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਫੜੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਨੇਵਾਰਾ ਸਿਸੀਲੀਆ, ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਰੀਲੋ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਜੋਂ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਉਸ ਰਾਤ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਕੈਟਰੀਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ਅੱਖ ਝਪਕ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੇ ਸੀ। ਮਿਸਿਜ਼ ਗੁਜ਼ੀਆ ਦਰਦ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸੇ ਰਾਤ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ: ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗਿਟਾਰ ਅਤੇ ਵਾਇਲਨ ਨਾਲ ਸੇਰੇਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਰੀਲੋ, ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕੈਟਰੀਨਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਹ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵਾਰ ਹੀ ਆਪਣੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਕੂਲੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਲੈ ਜਾਓ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਨੇਵਾਰਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਉੱਲੂ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਦੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੁਜ਼ੀਆ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਗਿਰਾਵਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਰਥਰੋਸਿਸ ਦੇ ਦਰਦ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੌਸਲਾ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਫੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਫਰੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਵੇਂ ਤਜਰਬਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸੈਨ ਗਰਵੇਸੀਓ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟਾਸੀਓ ਦੇ ਪੈਰਿਸ਼ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਡੌਨ ਜੂਸੇਪ ਬੇਨੇਟੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਣ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਈ ਆਓ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਕੈਥੋਲਿਕ ਐਕਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਿਗਨੋਰੀਨਾ ਜਰਮਨਾ ਮਿਲੇਗੀ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਦੇਣਗੇ।" ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਪਾਇਆ: ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਨਾ ਜਾਣ ਕੇ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਆਰਮੀਡਾ ਬਰੇਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਅਖਬਾਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ: ਉਸਦੀ ਬਦੌਲਤ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫੈਕਟਰੀ ਸ਼ਿਫਟ ਨੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ 7 ਵਜੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਪੁੰਜ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਡੌਨ ਬੇਨੇਟੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਚਰਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੰਗੇ ਪ੍ਰੈਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਇਕ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ACLI ਕੌਂਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਮੈਨੂੰ ਕੱਟੜ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਬੇਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਿਫਟ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਂਜਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਚੈਪਟਰ ਇਲੈਵਨ - ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਚਿਹਰਾ

ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਜਰਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਐਕਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਬਚੇ ਹੋਏ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਖਰਚਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਗੋਗਲੀਓ ਪਹੁੰਚੇ, ਫਿਰ ਕੇਬਲ ਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਲਪੇ ਡੇਵੇਰੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੈਦਲ ਕ੍ਰੈਪਿਓਲੋ ਵੱਲ। ਮੈਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ: ਰੂਡੋਡੈਂਡਰਨ, ਬਟਰਕੱਪ, ਜੰਗਲੀ ਆਰਚਿਡ। ਦਾਅਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਲੂਬੇਰੀ। ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕੈਬਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬੀ ਜੀਰੇਨੀਅਮ ਲਟਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਰਮਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸੜਕ ਕਿੱਥੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਰੁਕਾਂਗੇ।" ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਘਾਟੀ ਵੱਲ ਵਹਿੰਦਾ ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲਈ ਰੁਕੇ। ਖਾਣਾ ਖਾਣ, ਪੂਰਥਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਦਿਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਘਰ ਆ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ।

ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਨੋਵਾਰਾ ਸਿਸਿਲੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਦੇਸਤ ਤੋਂ ਮੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ: ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੋਮੇਡੋਸੇਲਾ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀਏ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੋਮੇਡੋਸੇਲਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ: ਸਵੇਰੇ ਉਸਨੇ ਗਰੱਪਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਟ ਪੀਤਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਾਲ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਸਵੇਰ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਨਵੈਂਟ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਇਆ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਕੈਟੇਚਿਜ਼ਮ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧਤਾਵਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਣ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਕੁਝ ਐਤਵਾਰ ਅਸੀਂ ਗੁਆਂਢੀ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ। ਬੱਸ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਹਿੰਮਤ ਨੇ ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਦੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਇਆ।

1 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ, ACLI ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਣਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ: ਸਵੇਰੇ ਮੈਡੋਨਾ ਡੀ ਓਰੇਪਾ ਦੇ ਸੈਂਕਚੂਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਬੀਏਲਾ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਪਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰੈਲੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਪਿਏਰੀਨੋ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਸਾਈਨ ਅੱਪ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ 2 ਬੱਸਾਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਗੋਰਾ ਮੁੰਡਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਸੀ: ਉਸਾਰੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਫਰੀਅਰ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਏਰੀਨੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ: ਉਹ ਉਸਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ। ਘਰ ਆ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਕਮਰੇ ਦੀ ਛੋਟੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ। "ਮੰਮੀ, ਮੰਮੀ, ਆਓ ਅਤੇ ਦੇਖੋ: ਇੱਥੇ ਉਹ ਲੜਕਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬੀਏਲਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ"। ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਧੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇ ਨਾਲ: "ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ, ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਬਰਫ਼ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਉਹ ਭਾਸ਼ਣ ਕਲਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਲੜਕੇ-ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਉਹ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ACLI ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ।

ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਸਿਸਲੀ ਤੋਂ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿੱਥੇ ਦੇ ਲੜਕੇ ਜੋ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇਕੱਲੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ

ਕੀਤੀ। ਜਿਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ: ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ 4 ਬੱਚੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਪਿਤਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਬੈਰਕਾਂ ਦੇ ਫਾਈਨਾਂਸਰਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੋਲ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ: ਜਦੋਂ 16 ਸਤੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਮੈਂ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਰੋਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ। ਜਿਉਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਵਿੱਤਰ ਸਾਲ ਲਈ ਸਾਈਕਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਹਸੀ ਯਾਤਰਾ: ਉਸਨੇ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਨੂੰ ਘਾਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪੈਦਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਰੁਕ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਲਾਦ ਲੈਣ ਲਈ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਬਾਗ ਦੇਖੇ। ਅੱਧੇ ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ ਜੁਸ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੜਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਾਈਕਲ ਕਬਾੜ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਮ ਤੱਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ।

ਅਗਸਤ ਆਇਆ। ਫੈਕਟਰੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਰੋਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰਗੋਜ਼ੋ ਝੀਲ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਜਿਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੋਰ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਨ ਦੀ ਬਿਊਟੀਸ਼ੀਅਨ ਭਤੀਜੀ ਵੀ ਹੈ। 15 ਤਰੀਕ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰੀਮਾਂ, ਮਸਕਰਾ ਅਤੇ ਲਿਪਸਟਿਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ: ਅਸੀਂ ਮੋਮ ਦੇ ਬੁੱਤਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਨਨ ਮਾਸੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ: ਉਸ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਝੀਲ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਗਿਊਜ਼ ਨੂੰ ਉਭਰਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਲਗਭਗ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ

ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ: "ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਲਾਂਗੇ, ਡੇਮੋਡੋਸੋਲਾ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ
ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ੇ।"

ਅਧਿਆਇ ਬਾਰੂਵਾਂ - ਵਾਇਲੇਟ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਤੋਂ ਰਾਤ 9 ਵਜੇ ਤੱਕ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਵਿੱਚ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦੇ ਸਪਿੰਡਲ ਵਿੱਚ ਬੋਬਿਨਸ ਨੂੰ ਥਰਿੱਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੀਯੂਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਰਾਤ 9 ਵਜੇ ਸਾਇਰਨ ਵੱਜਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤੇਜ਼ ਧੜਕਣ ਲੱਗਾ। ਫੋਲਡਰ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਕੇ, ਗੇਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਅੱਧੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀ: ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਇਆ, ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਧਾਰਨ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ"। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਾਈਕਲ ਦੀ ਟਿਊਬ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਗੁਡਨਾਈਟ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰੀਆਂ ਲਈਆਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਡੈਡੀ ਅਤੇ ਮੰਮੀ, ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੇਸਤ ਵਜੋਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ।

ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਾਲਕੋਨੀ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਲੜਕੇ 'ਤੇ ਬਿੰਦੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ। 8 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਦਿਨ, ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦਿਨ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਇਹ ਫੁੱਲਦਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਾਲ ਕਾਰਨੇਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਗੁਲਦਸਤਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। "ਮੰਮੀ, ਜਿਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਭੇਜੀਆਂ!"। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੋਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋਈ: ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ 14 ਸਾਲ ਦਾ ਲੜਕਾ

ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਮੌਕਾ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਦਸਤਖਤ ਦੇ ਨਾਲ "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ" ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹਾਂ।

ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਸ਼ਾਮ 'ਤੇ ਜੂਸ ਨੇ ਚਾਕਲੇਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਰੰਗੀਨ ਫੁੱਲਦਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗ੍ਰੀਟਿੰਗ ਕਾਰਡ ਨਾਲ ਦਿਖਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁੰਜ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਕਸਿੰਗ ਡੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਂਗਾ"। 26 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੁੱਲਦਾਨ ਵਾਪਸ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ"। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਖਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: "ਤੁਸੀਂ ਪਾਗਲ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਾਕਲੇਟਾਂ ਨਾ ਖਾਧੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।"

ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਉਸ ਆਮ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਤੋਂ ਲੈਣ ਆਇਆ। ਪੈਦਲ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਾਈਕਲ ਦੀ ਟਿਊਬ 'ਤੇ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। 1955 ਦੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੁੰਜ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਗਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਕੀ ਮੈਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਖੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ?", ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੰਝੂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੂੜੀ ਨੇ ਉਠ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੇੜ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁੰਮਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਉਂਟ ਕੈਲਵਾਰੀਓ ਵਿਖੇ ਵੈਸਪਰਸ ਜਾਣ ਲਈ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਵੈਸਪਰਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ACLI ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦਿਖਾਈ ਜਾਵੇਗੀ।" ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਚੰਗਾ ਮੁੰਡਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।"

ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਅਸੀਂ ਵਾਇਆ ਕਰੂਸਿਸ ਦੇ ਚੈਪਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੱਚਰ ਟਰੈਕ ਦੇ ਨਾਲ ਕਲਵਰੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੈਂਕਚੂਰੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੈਸਪਰ ਗਾਏ ਅਤੇ ਅਸੀਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਫਿਲਮ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੇਰਿੰਗ ਸੀ, ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਕੇਟੇਨਾ ਸਿਨੇਮਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਈਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਫਿਲਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੇ, ਜਿਸਨੂੰ "ਵਾਇਲੇਟ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਪੈਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਗੇਜ਼ੋ ਘਾਟੀ ਅਤੇ ਸੈਂਟਰੇਵੱਲੀ ਰਾਹੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨਾਲ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਰਨੋ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਫਲੋਟ ਤਿਉਹਾਰ ਲਈ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਗਏ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜੂਸ ਦੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ "ਗਰਲਫ੍ਰੈਂਡ" ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਟੂਏ ਵਿੱਚੋਂ 10 ਸਵਿਸ ਫ੍ਰੈਂਕ ਕੱਢੇ, ਜੂਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਆਹ ਕਦੋਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੰਮੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿੱਤੀ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਚਾਦਰਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਡਰਵੀਅਰ ਖਰੀਦੇ। ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਮਾਮੂਲੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੋਟਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ: ਸੋਮਵਾਰ 19 ਸਤੰਬਰ. ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਲਈ ਲੇਸ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸਾਈਡ ਫੈਬਰਿਕ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਫਰੀਅਰ ਮਿਸਜ਼ ਟਿਲਡੇ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਟਾਊਨ ਹਾਲ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੈਨ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨੇ ਪਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਨਾਬਾਲਗ ਸੀ। ਜਿਉਸ ਦੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਮੋਨਸਿਗਨੋਰ ਪੇਲੰਡਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੌਸਲਾ-ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਦੱਸੇ: "ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਨਿਮਰ ਰਹੋ ਜੋ ਜੀਵਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੈਵ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਦੌੜਾਕ ਲੱਭਣ ਦੇਵਾਂਗਾ"।

ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਵਾਂਗ ਵਧਾਈਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਹਿਮਾਨ। ਜਿਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੋ"। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਸੀਂ 35 ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: ਜੂਸ ਦਾ ਚਾਚਾ ਕਾਰਮੇਲੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਿਏਰੀਨੋ, ਸਾਡੀ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਆਰਕੀਟੈਕਟ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਡੌਨ ਜੂਸੇਪ ਬ੍ਰਾਇਕਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਮਾਸਟਰ ਫੁਰਿਗਾ ਨੇ ਬਲੈਕਬੋਰਡ 'ਤੇ ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਕਰੋਲ ਬਣਾਇਆ। ਪੇਸਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਵੀ

ਚੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭਾਸ਼ਣਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਸੰਤ ਗਰਵਾਸੀਓ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟਾਸੀਓ ਦੇ ਕਾਲਜੀਏਟ ਚਰਚ ਦਾ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫੁੱਟਪਾਥ ਮਲਬੇ ਅਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਇੱਛੁਕ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਜੁਸੇਪੇ ਅਤੇ ਕੋਨਸੇਟਾ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

16 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਰੀਲੋ ਆ ਗਏ, ਚਲੇ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਨਸੇਟੀਨਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਆਏ: ਇੱਕ ਕੱਫੀ ਪੋਟ, ਇੱਕ ਕੱਫੀ ਗ੍ਰਾਈਂਡਰ, ਰੋਸੇਲੀਓ ਗਲਾਸ, ਸਾਸਰਾਂ ਦੇ ਸੈੱਟ ਅਤੇ ਮਿਹਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਕਟਲਰੀ, ਪਿਏਰੀਨੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਦਾ ਸੈੱਟ। ਮਹਿਲਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਐਕਸ਼ਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਹਾਇਕ ਡੌਨ ਬੇਨੇਟੀ ਨਾਲ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਰੇ ਫੁੱਲਦਾਰ ਫੁੱਲਦਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੈਂਡਸਾਈਡ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦਿੱਤੀ।

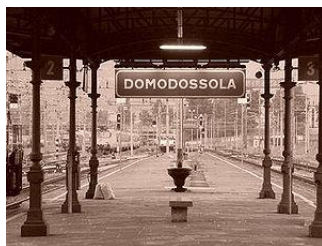
ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਲੰਬੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜੋ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ, ਕੀ ਓਰੇਟਰੀ ਸਕੂਲ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?", ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਸੋਮਵਾਰ 19 ਨੂੰ ਮੈਂ ਸੱਤ ਵਜੇ ਉੱਠਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਿਲਡ ਲੇਸ ਡਰੈੱਸ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਾਏ ਅਤੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਮਿਲਾਨ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ ਟੈਕਸੀ ਮੈਨੂੰ ਚਰਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਪਹੁੰਚੀ। ਮੈਂ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਉਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਸੰਤਰੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਗੁਲਦਸਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਰੋਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਂ ਓਲੰਪੀਆ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਲਾਲ ਦੌੜਾਕ 'ਤੇ ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਰੀਲੋ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ।

ਪੁੰਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੋਨਸਿਗਨੋਰ ਪੇਲੰਡਾ ਵੀ ਭਾਵੁਕ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਸਦਭਾਵਨਾ, ਰਿੰਗਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ, ਜੀਵਨ ਭਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਅਤੇ, ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦਸਤਖਤ ਯਾਦ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸਮੇਂ ਪਿਏਰੀਨੋ ਦੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਵੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਨੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਐਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਬੈਜ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ।

ਅਧਿਆਇ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ - ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਜਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਸਟਲਾਜ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰੈਂਡਾਜ਼ੀ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੁੰਮਣ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਪੀਜ਼ਾ ਅਤੇ ਪੇਸਟਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਐਪਰੀਟੀਫ ਸੀ। ਸਹੁਰੇ ਓਲੰਪੀਆ ਅਤੇ ਅਰਮਾਂਡੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਮਸਕਾਰ ਅਤੇ ਚੁੰਮਣ ਜੋ ਸੁਟਕੇਸ ਲੈਣ ਲਈ ਮੰਮੀ ਨਾਲ ਗਏ ਸਨ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਹਨੀਮੂਨ ਲਈ 12.15 ਦੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜਨ ਲਈ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।

ਮੰਮੀ ਅੱਖਾਂ ਕੱਢ ਕੇ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਸੀਟੀ ਨਾਲ ਰਵਾਨਗੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਗੀਯੂਸ ਸਾਡੀ ਆਖਰੀ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਝੁਕ ਗਏ। ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਾਹਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਫਲੋਰੈਂਸ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮਿਸਜ਼ ਟਿਲਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਹੋਟਲ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਫਰੀਅਰ। ਲਗਜ਼ਰੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਸੰਗੀਤ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਬਟਲਰ ਸਾਨੂੰ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਸੀ, ਡਬਲ ਬੈੱਡ ਵਿੱਚ ਸੌਣਾ ਵੀ।

ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਪਿਆਜ਼ਲੇ ਮਾਈਕਲਐਂਜਲੋ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਫਲੋਰੈਂਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਲਈਆਂ: ਜਿਊਸ ਦਾ ਕੈਮਰਾ ਫਿਲਮ ਦੇ ਇੱਕ ਰੋਲ ਨਾਲ ਅੱਠ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਫੋਟੋਆਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਰੋਮ ਲਈ ਰਵਾਨਗੀ। ਹੋਟਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਮੂਲੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਬਚੇ ਪੈਸੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਚਾਰ ਬੇਸਿਲਿਕਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਰੁਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਊਜ਼ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਾਲ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਵੀ ਝਰਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਏਸੇਡਰਾ ਝਰਨੇ 'ਤੇ ਵੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਜੋ '53 ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਾਤ ਤੋਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਿਗਨੇਰਾ ਗ੍ਰਾਜ਼ੀਆ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ।

ਸਿਸਲੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ। ਲੰਬੇ ਸਫ਼ਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੇਲਗੱਡੀ ਕੈਲਾਬ੍ਰੀਆ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਲਾ ਸੈਨ ਜਿਓਵਨੀ ਤੋਂ ਸਿਸਲੀ ਦੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਿਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ: ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੈਰੀ-ਬੋਟ 'ਤੇ ਲੋਡ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਸੀਨਾ ਦੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ 'ਤੇ ਮੈਡੋਨੀਨਾ ਉੱਚੀ ਹੈ।

ਚਾਚਾ ਕਾਰਮੇਲੋ, ਮਾਂ ਦਾ ਭਰਾ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਗੇਟਾਨਾ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਰੋਜ਼ੇਟਾ ਅਤੇ ਐਂਟੋਨੀਏਟਾ ਨਾਲ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਦੋ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਮੈਸੀਨਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਦਿਨ ਰੁਕੇ: ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੀ ਘੜੀ ਜੋ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀ ਸੀ, ਮੈਡੋਨਾ ਡੀ ਮੋਂਟਾਲਟੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਵਰਗ।

ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਸੀ: ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਚਾਚੇ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਆਓ ਸੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸੈਰ ਲਈ ਚੱਲੀਏ"। ਜਿਉਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਕੇ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਰਾਤ ਕਰੀਬ 11 ਵਜੇ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਨੇ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਕ ਰਾਤ ਉਸ ਨੇ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿਚ ਚਟਨੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਉਹ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਆਦਤਾਂ ਨਹੀਂ।

ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ-ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਰੇਲਗੱਡੀ ਤੱਕ ਚਲੇ ਗਏ। ਅੰਕਲ ਮਿਸ਼ੇਰੀਲੋ ਨੇਵਾਰਾ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ ਨਾਲ ਟਰਮੇ ਵਿਗਲੀਟੋਰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਨ। ਜ਼ੀਜ਼ੀ, ਮਾਸੀ ਮਾਰੀਚੀਆ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਪੇਪੀਨਾ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਡੋਮੇਡੋਸੇਲਾ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਆ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਾਨੀ ਕੋਨਸੇਟਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਚਾਚੇ, ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਡੀਆਵੇਚੀਆ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਵਰਗ ਵਿੱਚ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਸਨ: "ਕੌਂਸੇਟੀਨਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਆ ਗਈ ਹੈ!"

ਚੁੰਮਣ, ਜੱਫੀ, ਲਾਲ ਚਿਹਰੇ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਠੀਕ ਪੰਜ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ "ਕੌਜ਼ੀ ਆਈ ਲੂਯੂ" ਟਾਓਰਮੀਨਾ ਗਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਦਸਤਾਨੇ ਪਾ ਕੇ ਪਰੋਸਿਆ ਗਿਆ। ਜਿਉਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ: "ਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਹੋਵੇਗਾ?"। ਟੋਰਮੀਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਸਟਲਮੇਲਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਥੱਕੇ ਪਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਨੋਵਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡੋਮੋਡੋਸੇਲਾ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ - ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਆਲ੍ਹਣੇ

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ '50 ਅਤੇ '53 ਵਿੱਚ ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਸੀ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੋੜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਮੈਡੋਨੀਨਾ ਅਤੇ ਸਿਸਲੀ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੂਰ ਜਾਣ ਲਈ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ।

ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਬੈਂਚਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਅਸੀਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਵੱਲ ਪਰਤ ਆਏ। ਉਦੋਂ ਬੰਕ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਗਰਦਨਾਂ ਨਾਲ ਲਟਕ ਕੇ ਸੌਣ ਲੱਗੇ। ਹਰ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਠਦੇ ਸਾਂ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਨੈਪਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟਪਾਥਾਂ 'ਤੇ ਪੀਜ਼ਾ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ "ਗੁਗਲਿਓਨੀ" ਸਨ। ਸਲੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲਏ, ਫਿਰ ਟਰੇਨ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਪੀਜ਼ਾ ਰਹਿ ਗਏ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਸੀਂ ਮਿਲਾਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਡੋਮੋਡੋਸੋਲਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਮੈਂ 5 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ: ਮੈਗੀਓਰ ਝੀਲ, ਓਸੋਲਾ ਪਹਾੜ, ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ। ਇਸ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਜਿਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ. ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।

ਜਿਉਸ ਅਰਮਾਂਡੋ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਸ਼ਨ ਸੀ: ਜੇ ਉਹ ਘੰਟੀਆਂ ਵਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ.

ਮਾਂ ਓਲੰਪੀਆ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮੋਟਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਨਵੀਂ ਨਰਸਰੀ ਵਿੱਚ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜੁਸ ਉਸਾਰੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।

ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਕਮੀ ਲਈ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਗਏ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਡੌਨ ਬੇਨੇਟੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਬਹੁਤ

ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਗੀਊਸ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭੀ ਸੀ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਮੰਮੀ, ਮੰਮੀ ਓਲੰਪੀਆ ਅਤੇ ਡੈਡੀ ਅਰਮਾਂਡੋ ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਮੈਨੂੰ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬੇਅਰਾਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ ਪਰ ਕੰਮ ਕਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਂਗ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੀਊਸ ਬਾਹਰੀ ਉਸਾਰੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ: ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਰਲ ਪਲੱਗ, ਉੱਨ ਦੀਆਂ ਛਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਔਜ਼ਾਰ ਅਤੇ "ਪੌਂਗੀ" (ਲੱਕੜ ਦੇ ਕਤਾਈ ਦੇ ਸਿਖਰ) ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਫੈਕਟਰੀ। ਪੰਜਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਪ੍ਰੈਮ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਚੌੜਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਪੁੱਛਿਆ। ਪ੍ਰੋਵਿਡੈਂਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਫਰੀਅਰ ਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ, ਸਕੈਪੈਚੀਨੋ ਦੇ ਰਸਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਚਾਲ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ 8,000 ਲੀਰ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਮਾਮੂਲੀ ਤਨਖਾਹ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੀ, ਪਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ। ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਵਰਗ ਮੀਟਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਉਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਜਨੂੰਨ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਚਾਬੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੀ ਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁੰਦਰ ਪਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਚਾਲ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੀਵਨ ਆਮ ਵਾਂਗ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸਹਿਕਰਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜਣੇਪਾ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਘਰ ਕਦੋਂ ਆਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗਾਇਨੀਕੋਲੋਜਿਸਟ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ। ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਲਗਭਗ ਮੈਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਛੇਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋ: ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜੋਖਮ ਲਿਆ।" ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਭੇਲਾ ਹਾਂ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਸਵੈਟਰ, ਕਮੀਜ਼, ਜੁੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਡਾਇਪਰ ਬੁਣ ਕੇ ਲੇਅਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਪੈਮ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਵੀ ਗਏ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਿਰਪੱਖ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕਢਾਈ ਵਾਲੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੜਕਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁੜੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 2 ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਮੇਰਾ ਪਾਣੀ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੂਟਕੇਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਪੈਦਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਾਇਨੀਕੋਲੋਜਿਸਟ ਨੇ ਗੀਯੂਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਅਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 20 ਘੰਟੇ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਜਣੇਪਾ ਹਸਪਤਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਰਸ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਗਈ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਅਰਮਾਂਡੋ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ, ਚਾਚੇ-ਚਾਚੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇ।

ਅਧਿਆਇ ਪੰਦਰਾਂ - ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ...

ਜਣੇਪਾ ਵਾਰਡ ਦੀਆਂ ਨਰਸਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮਾਸ ਅਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੈ ਆਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਰਾਗ ਗੁੱਡੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੇ ਜ਼ੀਜ਼ੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਸੀ।

ਉਦੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਰਿਹਾ। ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ "ਸੁੱਧੀਕਰਨ" ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਚਰਚ ਗਏ, ਪਾਦਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਸੀਸ।

ਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਦਾਈ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੁਖਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ: 39. ਮੇਰੀ ਗੁੱਡੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਦਿਨ ਹੋਰ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀਰਵਾਰ 12 ਤਰੀਕ ਨੂੰ, ਲਗਭਗ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਐਤਵਾਰ 15 ਵੇਂ ਦਿਨ ਅਰਮਾਂਡੋ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਫ੍ਰੀਲਚੇਅਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜੁਸੇਪੇ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਮਾਰੀਯੂਸੀਆ ਨੂੰ ਗੌਡਮਦਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਾਸੀਲੀਓ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਸ਼ਣ ਕਲਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਬਪਤਿਸਮਾ ਸੰਬੰਧੀ ਫੌਟ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹਿਮਾਂ-ਭਰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਲਿਆ।

ਇੱਕ ਤਿੱਕੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਖਰੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਦੁੱਧ ਸੀ, ਬੱਚਾ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਨਰਸਰੀ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ-ਅੱਪ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਦੋਂ ਨਰਸਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦਾਦੀ-ਦਾਦੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੇ ਵਜੇ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਗਿਊਜ਼ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਵਿਚ ਇਹ ਬੱਚਾ ਤੜਫ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਤਿੱਕੜੀ ਵਾਂਗ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ: ਪਹਿਲਾ ਭੋਜਨ, ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ। ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਿਉਸ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਦੋ ਕੁ ਸਾਲ ਉਹ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਚੌਕੀਦਾਰ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿਚ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।

ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਬਣਾਇਆ। 17 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਲੂਸੀਆਨੋ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਹਲਕਾ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਰਮਾਂਡੋ ਦੇ ਉਲਟ। ਇੱਕ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀ। ਐਤਵਾਰ 26 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀਯੂਸ, ਉਸਦੀ ਧਰਮ ਮਾਤਾ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਮਾਰੀਯੂਸੀਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਐਂਟੋਨੀਓ, ਗੀਯੂਸ ਦੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਜਣੇਪਾ ਛੁੱਟੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸੁੰਦਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।

1 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ, ਅਰਮਾਂਡੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੀਲੇ ਐਪਰਨ ਅਤੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸਕੂਲ ਬੈਗ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਅਧਿਆਪਕ ਲੀਓਪਾਰਡੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ।

ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਡੇਮੋਡੋਸੋਲਾ ਦੇ ਮੇਅਰ ਨੇ ਜਿਯੂਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮਿਉਂਸਪਲ ਮੈਜੇਂਜਰ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਰਹੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਚਾਲ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹਾਕਮ ਸਾਂ। ਅਸੀਂ ਮੇਅਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਸਾਡੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵਾਲਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਲੂਸੀਆਨੋ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਉਹ ਮਿਉਂਸਪੈਲਟੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸਕਟ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿਉਸ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਪਹਿਨਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਸ਼ਬਦ ਫੈਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ

ਲਈ ਮੈਂ "ਪਰਦੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ" ਬਣ ਗਈ। ਆਪਣੇ ਖਾਲੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਜੂਸ ਨੇ ਲਾਈਨਾਂ ਦੇ ਅਸੈਂਬਲੀ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ, ਰੱਬ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ।

1 ਅਕਤੂਬਰ, 1968 ਨੂੰ, ਲੂਸੀਆਨੋ ਨੇ ਅਧਿਆਪਕ ਲੁਈਸਾ ਸੇਰੀ ਨਾਲ ਸਕੂਲ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਸਮਾਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੈਂਪਿੰਗ ਟੈਂਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਟਲੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਣ ਗਏ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਿਸਲੀ ਤੱਕ, ਮੇਰੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ।

ਜੁਲਾਈ '73 ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ Val d'Aosta ਵਿੱਚ ਕੈਂਪ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਲੱਛਣ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। 16 ਫਰਵਰੀ, 1974 ਨੂੰ, ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਡੈਨੀਏਲਾ ਅਰਮਾਂਡੋ ਲਈ ਪਹੁੰਚੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੂਸੀਆਨੋ, ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਰਨੀਵਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਟਾਊਨ ਹਾਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰਿਬਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਸੀ। ਪੈਰਿਸ਼ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਈਸਟਰ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਸਾਡੀ ਦੇਸਤ ਗਿਆਨਾ ਨੂੰ ਗੌਡਮਦਰ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਚਾਚਾ-ਸਹੁਰੇ ਬੇਨੀਟੋ ਨੂੰ ਗੌਡਫਾਦਰ ਵਜੋਂ ਮਨਾਇਆ।

ਵਹਿਮਾਂ-ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਵੀ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭਾਸ਼ਣ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੌ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ।

ਡੈਨੀਏਲਾ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ 7 ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਦਿੱਤੇ: ਸਟੀਫਾਨੋ, ਵਰਜੀਨੀਆ, ਗ੍ਰੇਟਾ, ਲੋਰੇਂਜੋ, ਰੇਬੇਕਾ, ਲੇਟੀਜ਼ੀਆ ਅਤੇ ਮੈਟੀਓ।

ਕਹਾਣੀ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। 19 ਸਤੰਬਰ, 2015 ਨੂੰ ਜਿਉਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਠੇ 60 ਸਾਲ ਮਨਾਏ।

ਅਸੀਂ ਰੱਬ, ਸਾਡੀ ਲੇਡੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਲਾ ਮਜ਼ਾ ਕੋਨਸੇਟਾ ਮੈਗਲਿਓ, 18 ਅਪ੍ਰੈਲ 1936 ਨੂੰ ਨੋਵਾਰਾ ਡੀ ਸਿਸਿਲੀਆ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ।

ਸੂਚਕਾਂਕ

1. ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ
2. ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ
3. ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਖੇਡਾਂ
4. ਤੇਲ, ਜਾਲ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਅੱਖ
5. ਉੱਲੂ
6. ਵੱਸੀਆ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ (ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ)
7. ਏਮੀਲੀਆ
8. ਨਿਗਲਾਂ ਦੀ ਉਡਾਣ
9. ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ
10. ਸੁੰਦਰ ਟੂਸਾ
11. ਪੇਰਸਿਲੇਨ ਚਿਹਰਾ
12. ਵਾਇਲੇਟਸ
13. ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ
14. ਸਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਆਲ੍ਹਣਾ
15. ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ...

